

KOMMUNISTISK POLITIK

SOSU PÅ BARRIKADERNE

Nr. 14

11. årg.

2007

6. juli -

27. juli

Støttepris 15 kr.

TEMA: ARBEJDEROPRØR I DET OFFENTLIGE

- Al magt til unionen s. 2 ● Kapitalens magt over det offentlige s. 3 ●
- Sosu: Vi står i samlet flok s. 4 ● Plejeoprør fra neden s. 6 ●
- Fogh og Co. må gå – og for rigsret s. 8 ● Brogalskab s. 9 ●
- Ansatte under pres s. 10 ● Sommerlejr 2007: DKU og APK s. 12 ●
- Natasja Saad 1974-2007 s. 14 ● PET, de 'nyttige idioter' og revolutionen s. 16 ●
- 'Demokratisk' statskup i Palæstina s. 19 ● Modstand i Mellemøsten s. 20 ●
- Debat s 22 ● Slut med flinkeskolen s. 24

Ny EU traktat: Al magt til Unionen

KOMMUNISTISK POLITIK

Skal man tro de danske politikere, er EU ikke monopolernes Europa, men et slags fornuftsægteskab, hvor fælles udfordringer kan løses til fælles bedste. Bag demagogien er harmonien ganske vanskelig at få øje på. Efter at der blev brugt en årrække på at gennemskrive alle EUs traktater til en samlet forfatning, er de tusindvis af timer brugt på møder, ratifikationer og de mange millioner euro kastet direkte ud af vinduet.

Formen led en stille død i den ufrivillige tænkepause efter det franske og hollandske folk sagde nej, men indholdet blev bevaret og står nu skrevet ind i mandatet til regeringskonferencen, der skal vedtage den genoplivede forfatning i efteråret.

Indholdet er altså det samme: Unionen skal f.eks. have en fælles udenrigspolitik og sin egen udenrigsminister, selvom det ikke er lykkedes indtil nu at stå sammen i internationale spørgsmål. Unionens kompetence inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik omfatter alle udenrigspolitiske områder, samt alle spørgsmål vedrørende Unionens sikkerhed, herunder gradvis udformning af en fælles forsvarspolitik, der skal føre til et fælles 'forsvar'.

De store lande med Tyskland og Frankrig i spidsen har fået gennemtrumfet deres ønske om magtfordeling efter befolkningsantal, som tilgodeser disse stormagter - dog først fra år 2014. Flertalsafgørelser kommer til at træde i stedet for enstemmighed og konsensus på en række områder.

Konklusionerne fra topmødet den 21.-22. juni har karakter af et mindre ændringsforslag til det store 'ændringsforslag' - forfatningstraktaten fra 2004. Men da første punkt er, at formen helt skal bortfalde, fremstår EU kludetæppet af traktater med ændringsforslag til ændringsforslag efter topmødet aldeles usammenhængende. Sandsynligvis først når regeringskonferencen er overstået vil en egentlig gennemskrevet traktatsamling komme til offentlighedens syn.

Hovedreglen er, at beslutningerne i forfatningstraktaten står ved magt, som man skriver i de generelle bemærkninger. Ved reformtraktaten indsættes de nyskabelser, der blev resultatet af regeringskonferencen 2004, i de nuværende traktater, som forbliver i kraft, jf. de nærmere enkeltheder nedenfor.

Traktaten skal ikke have formel forfatningsmæssig status.

Denne ændring afspejles i den terminologi, der anvendes overalt i traktaterne: udtrykket "forfatning" anvendes ikke, "Unionens udenrigsminister" kaldes nu 'Unionens højststående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik', betegnelserne "love" og "rammelove" opgives, mens de nuværende betegnelser "forordninger", "direktiver" og "afgørelser/beslutninger" bevares.

Med hensyn til EU-rettens forrang skal regeringskonferencen vedtage en erklæring, hvori der mindes om EU-domstolens eksisterende retspraksis.

Chartret om grundlæggende rettigheder bliver ikke skrevet ind i de eksisterende traktater. I stedet kommer der til at stå en henvisning, der giver det samme gyldighed: Unionen anerkender de rettigheder, friheder og principper, der er fastslået i Chartret om grundlæggende rettigheder, der har samme juridiske værdi som traktaterne.

Den genoplivede traktat har så små ændringer i forhold til den oprindelige, som Frankrig og Holland forkastede, at det ikke kan betegnes som andet end løgn og bedrag overfor de påståede demokratiske idealer.

Den udsatte folkeafstemning i Danmark er der til gengæld ikke meget liv i. Regeringen med Fogh i spidsen øjner muligheden at undgå en folkeafstemning og er parate til at stemme det igennem i Folketinget. Fogh udtaler regeringen ikke vil love en afstemning og heller ikke afvise det.

Det betyder dybest set at regeringen - hvis den føler sig presset til det - kan finde på at afholde en EU afstemning, men så forsøge at gøre det med meget kort varsel og uden debat.

Det står i al fald klart, at Fogh ikke vil udskrive en folkeafstemning af sig selv. Det er også påfaldende, at de 9 formelle punkter, der angiveligt ville betinge en dansk folkeafstemning, pludselig er fjernet i det nye tyske udkast. Fogh og Co. benægter selvfølgelig, at det er på dansk begæring - men det tror endnu færre på end løggen om Saddams masseødelæggelsesvåben.

Folkeafstemningskravet må rejses massivt uden for folkettinget, som Folkebevægelsen mod EU opfordrer til og har iværksat bl.a. andet med en underskriftsindsamling.

Redaktionen 3. juli 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 280 kr.
År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner
½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 20.07.07

Kapitalens magt over det offentlige

Social- og sundhedshjælpernes kamp for ordentlige løn og arbejdsvilkår var et befriende svar til regeringens aftale med fagbevægelsen om en ny stor reform af den offentlige sektor.

Regeringen ynder at føre sig frem som hele samfundets repræsentanter, en regering der kun vil det bedste og som forsvare alles interesser, ikke mindst de svageste. At den reelt kun er kransekagefiguren på toppen af et system, der er udformet til at forsvare kapitalens interesser og den private ejendomsret ses tydeligst på den afstand, man har helt i bunden af hierarkiet.

Velfærdssamfundet - det er tilsyneladende noget alle går ind for. Hvad det så egentlig er, har politikere haft en diskussion om i årevis. Om hvad der er kerneområder og hvilket guldæg, der skulle sælges næste gang - posten, energiforsyningen eller vandet. Om finansiering over skatten eller via private forsikringsordninger.

De barske kendsgerninger bag al snakken har især ramt de svageste grupper i samfundet og de store grupper af offentligt ansatte med ingen eller relativt korte uddannelser. De offentlige arbejdspladser har aldrig været vellønnede, men der har til gengæld været tryk i ansættelsen. En tryk, der beroede på den forestilling, at vi i Danmark havde et samfund, der skulle blive ved med at undervise børnene og passe de ældre - en illusion om det borgerlige demokrati, det gør ondt at miste.

Fagbevægelsens rolle som troværdig regeringssamarbejdspartner er atter blevet slået fast med den seneste topforhandling om den såkaldte 'kvalitetsreform' af den offentlige sektor. Ingen tvivl om at fagforeningsbosserne kan se tingene fra modpartens side: Der mangler aldrig en opfordring til at udvise besindighed, når der stilles lønkrav. Fagtoppen sidder på så mange taburetter, at bukserne for længst er revnet f.eks. i spørgsmålet om udlicitering. Den lokale formand for LO-Århus sidder f.eks. som medlem af det

socialdemokratiske byråd og af bestyrelsen i Århus Havn, Møller-Mærskes største containerhavn i Danmark.

Fagtoppen forsvare ikke den brede arbejderklassens interesser, de ufaglærte, arbejdsløse, bistanmodtagere, lavtuddannede o.s.v. Den udspringer fra og baserer sig på det smalle lag af arbejderaristokrater. Traditionelt har fagtoppen bekæmpet de ufaglærte klubber med alle midler, og det er holdt ved også efter at mange ufaglærte grupper har fået uddannelser. Det har været en gylden regel, at de ufaglærte skulle holdes adskilt og tie,

mens sygeplejersker og metalforbundet talte. Når personalet fra forskellige virksomheder eller hospitalsafdelinger i smug begynder at udveksle erfaringer og ideer, så fyres der en tillidsmand eller en strejkevagt.

Den internationale økonomiske tænkning er med nyliberalismen blevet nærmest en religiøs ideologi. Det eneste bud er enkelt at lære: Alting er bedre og billigere i private hænder.

De private hænder kan styre uden demokrati og kontrol, og ikke mindst tildele sig selv løn og fryns i millionklassen. Udlicitering og privatisering af offentlige arbejdspladser er at gå fra en målsætning i forhold til den konkrete opgaveløsning til en kapitalistisk målsætning om at tjene penge: skabe overskud til ejerne. Hurtige gevinster opnås ved hjælp af skattetænkning og ved rationaliseringer: Fyr de faste ansatte og smid den opsparede kapital, som medarbejdere repræsenterer i

form af erfaring og viden, ud af vinduet. Ansæt nye modeller på timeløn og vind udbudet! Det kræver en særlig propaganda at sælge rationaliseringer, og den går på princippet 'Tilsvin arbejdspladsen', med udgangspunkt i de nedskæringer, som regeringen selv har gennemført.

Politikerne kommunikerer bestandigt modsatrettede målsætninger og giver i medierne og valgkampe udtryk for, at man både kan spare og give bedre kvalitet, både afskedige folk og nå mere. Heri ligger der hele tiden en skjult kritik af medarbejderne på gulvet - at de før var dovne, eller at de nu ikke er dygtige nok til at passe ind med moderne krav. Den ukonkrete kritik skal give ledelsen rene hænder på bekostning af de ansatte. Sidste år blev denne metode brugt overfor Århus sporveje med særlig elegance. Resultatet var, at alle der ikke kunne følge med det øgede arbejdspress blev fyret, og sygdom som følge af stress på arbejdspladsen blev kaldt overenskomststridig arbejdsnedlæggelse. Den tidligere fællestillidsmand Johnny Fischer måtte til sidst selv sygemelde sig med stress og fik følgelig en fyreseddel. Han oplevede, at ledelsen bevidst gik efter at mase så mange som muligt at de gamle funktionæran satte så de selv søgte væk eller kunne fyres efter sygdom. Formålet med hele øvelsen var i øvrigt ikke besparelser, men at det offentlige ikke længere skal drive så meget som et busselskab. De mange kampe omkring offentlige arbejdspladser ligner hinanden i dette fanatiske religiøse aspekt hos pådriverne af privatiseringer og udliciteringer.

Står det til de multinationale koncerner, G8, EU, regeringen og alle deres andre instrumenter vil Danmark og mange andre lande i den kommende periode opleve en massiv nedslagtning af sociale sikkerhedsnet, kommunal service, støtte til demokratisk og folkelig kultur og meget andet, der har været kæmpet for.

Vi står i samlet flok Nu har vi fået nok!

Stemmingsrapport fra en aktionsdag blandt sosu-folket

Klokken er lige slået otte. Vi er samlet til fagligt møde; men tillidsrepræsentanten er der ikke:

- Hun må ikke være her, oplyses det.

Hun dukker op lidt senere, og diskussionen tager fart. Det tager kun få øjeblikke, før stemningen er klar. Det er tid til at lufte de mange års indestængte harme. Løn og arbejdsforhold er elendige. Der bliver foretaget afstemning: Énstemmighed om strejke. Tabet af løn og bod oveni koster på den anden side af tusind kroner pr. dag; men det skræmmer ikke. Nu skal slaget slås.

- Nu er I klar over, der er demonstration fra Rådhuspladsen klokken 12, meldes der.

- Det er jo ikke nogen kolonihavestrejke.

I det samme er der en mobiltelefon, der giver lyd fra sig. Det viser sig, at der er nogle iderige personer, der har taget initiativ til, at alle amagerkanere mødes for at gå i samlet flok til Rådhuspladsen.

Vi mødes på parkeringspladsen ved Hørgårdens plejehjem. Der er sosu'ere fra Bomi Parken, Øselgården, Hørgården, Peder Lykkes Centret, NV-Amager,

Tårnby og mange andre. Bomi Parken er mødt frem i hvide T-shirts, hvor institutionens navn er påtrykt. Det har ikke generet dem også at male slogan på dem.

Politiet er kontaktet; men vil ikke give eskorte:

- I må gå i højre side af vejen.

Vi er ganske vist heller ikke flere hundrede. Nødberedskabet trækker jo nogle folk fra, så når det tages i betragtning, er vi godt dækket ind.

Forrest går to med et banner, der er lavet i sidste øjeblik:

Mere i løn – Flere hænder! Der er ikke noget at tage fejl af.

Da vi når Sundholmsvej, er der nogen, der vil dreje; men der bliver råbt:

- Lige over. Vi skal op på Amagerbrogade.

Den havde politiet vist ikke beregnet. Amagerbrogade er et-sporet, bortset fra en busbane til tider. Pæne som vi er, trækker vi ind på cykelsti og fortov, hvor det er nødvendigt for at gi' plads til stressede bilister. Ellers havde vi vel skabt en kø helt til Kastrop. Det gør heller ikke noget. Vi kan ses og høres alligevel. Passerende bilister trutter en

venlig hilsen i hornene. Vi føler os som nybagte studenter.

Vi ankommer lidt sent til Rådhuspladsen; men bliver mødt af en larmende og jublende velkomsthilsen. En tillidsrepræsentant fra Valby, som har taget initiativ til demo'en, giver den gas med en megafon:

Hvad vil I have? – Mere i løn!

Hvad mangler vi? - Flere hænder!

Der er ikke noget at tage fejl af.

Lønkravet er tydelig for enhver: 5.000 kr. mere om måneden – lige ned i foret.

Der synges sange på melodien: ”Hammer hammer fedt”:

Vi står i samlet flok. Nu har vi fået nok!

Nu vil vi ikke mere, skal andre konstatere

Giv lønloft til de mindre, for nogen skal erindre

*At slid og slæb ikke læng're er nok
Det ikke hammer fedt, nej det er noget skidt*

Men nød kan alle tvinge, til pissen højt at svinge

Regering læg nu våben, så stopper vi

vores råben
Når kroner på forhandlingsbordet er!

Amagerkanerne har ikke noget at lade andre høre: Der er bannere og slikpinde overalt. Brøndbyerne er klædt i blå-gule farver. Valby er alle i røde T-shirts. Mange har brugt institutionernes redskaber til brug for udklædning. Sterile plastikhandsker er pustet op og bundet i håret. "Blå sutter", der til daglig tages på skoene af hygiejnemæssige årsager, bruges som hovedbeklædning. Alt sammen så festligt og farverigt, at muslimer må undre sig over den megen debat om deres brug af tørklæder.

Fagforening og forbund er totalt usynlige. Ej heller nogen røde fagforeningsfaner; men de savnes tilsyneladende ikke. Deltagerne er nu i hvert fald på den rigtige side af tusind.

Vi begiver os mod Christiansborg. Der er ingen lydovgn; men den behøves heller ikke. Vi larmer ned ad Vester Voldgade og Stormgade. Der er stadig ingen eskorte af de sortklædte. I starten kører bilerne meget tæt på, når de klemmer sig forbi; men med lidt råben får man dirigeret mængden så langt ud, så den umuliggør de farlige situatio-

forts;ttes p[side 6

Ingen værdighed, respekt, omsorg

Tale skrevet og holdt foran Christiansborg af personale fra Plejecentret Kærbo på Østerbro i København

Dan Turell sagde engang: "Jeg vil leve indtil jeg dør", og det vil vi vel alle sammen, unge som gamle. Man kan sige, at én ting er vi alle sikre på, vi skal nok få lov til at dø, men spørgsmålet er, om måden, vores gamle får lov til at leve deres sidste tid på, er omgivet med værdighed, respekt og omsorg.

Vi har en uddannelse, hvor det er dét, vi blandt andet lærer, men vi kan ikke få lov/tid til at bruge det, på grund af for få hænder, og det stigende dokumentationskrav fra regeringen. Det er svært at rekruttere og fastholde uddannet personale under disse forhold.

Hvem har lyst til at søge job, hvor lønnen er lav, ansvaret stort, arbejdspresset hårdt, og hvor man bliver hængt ud i pressen? For med for få

hænder og stort arbejdspress kan der ikke undgå at ske fejl. Vi bliver klandret, og politikerne vasker deres hænder og indfører endnu mere tilsyn og mere dokumentation og dermed overvågning af vores arbejde.

Med al den dokumentation, vi skal bruge tid på, bliver kontakten til beboeren, borgeren skåret endnu mere ned.

Kan man skære længere end til benet? Øjensynligt JA.

Vi kan knapt dække de basale behov.

Hvor bliver det menneskelige af?

Samtidig skal der også en holdningsændring til i befolkningen og hos politikerne. Hvem har ikke hørt udtalelsen: "Hjemmehjælper kan man altid blive."

**FREMTID FOR FAGET
– eller vi går ned med flaget**

ner.

Snakken går hurtigere end fødderne:

- Jeg går ind for mere i løn, fordi vi har brug for flere hænder. Det gør faget mere attraktivt.

Min sidemand oplyser, at han i går snakkede med formanden for FOA-sosu – Palle - i København. Han har angiveligvis rygrad som en kogt spaghetti. Han hverken turde eller ville noget som helst.

Vi når frem til Christiansborg, hvor vi manifesterer os med kampråbene. De røde Valby-piger tager opstilling ved hovedindgangen, og deres tillidsrepræsentant tager igen ordet:

- Vi gider ikke længere finde os i kommunernes minuttyranni. Vi vil have mulighed for at udføre vores arbejde ordentligt. Det har de ældre også krav på. I stedet for pålægges vi stadig mere administration, samtidig med at kontrollen og overvågningen tager til. Nu kan det være nok.

Da meldingen om, at Ishøj har fået 2.000 kr. mere om måneden vil jubelen ingen ende tage:

- Det nytter noget, konstaterer vi.

Den gode stemning fortsætter. Megafonføreren pisker den i vejret:

- Er der nogen fra Glostrup?

Glostrup larmer.

- Er der nogen fra Amager?

Amager larmer, og sådan fortsættes der.

Megafonen gives til sidst fri. Omkring ti menige sosu'ere har noget på hjertet, og ordene kommer fra det inderste. Alle forstår budskaberne, og der jubles hver eneste gang. Demonstrationen er dejligt befriet fra forbundsformændenes tvetungede taler. Der er bar røv at trutte i, fru Jensen.

-gri

Sosu på barrikaderne: Plejeoprør fra neden

Af Kommunistisk Politik

Social- og sundhedsarbejderne hører normalt til de stille i landet. Men de har fået nok- mer end nok – af lavtløn for et faglært arbejde, minutreglementer og urimelige arbejdsforhold og kronisk underbemanding. Først sagde de fra i Holstebro og andre jyske kommuner, så blev protesten bragt til København med en demonstration foran Christiansborg, hvor også personalet på københavnske plejehjem nedlagde arbejde – og siden da har protesten bredt sig uimodståeligt ud over landet.

Mer end halvdelen af landets kommuner er nu berørt af strejker – nemlig 54 af landets 98 tilbageværende kommuner efter kommunalreformen fra 1. januar i år

Samtidig med at protesten er blevet adresseret til regeringen og politikerne på Christiansborg, bl.a. markeret med gentagne demonstrationer foran folketinget, er der rejst krav om øjeblikkelige ændringer og forbedringer foran masser af landets råduse. I enkelte kommuner har politikerne reageret på presset og givet lønforhøjelser med det samme, endog med tilbagevirkende kraft fra årsskiftet.

Men regeringen, landspolitikerne, de kommunale arbejdsgivere og fagtoppen håber, at protesterne vil ebbe ud af sig selv, og de har indtil videre undladt at gå hårdt til de strejkende, ligesom medierne har været helt usædvanligt flinke. Det selvom arbejdsnedlæggelserne er 'ulovlige' – dvs. overenskomststridige – hvad der igen vil sige, at de er en protest mod de elendige forhandlingsresultater, der kun har bevirket at denne store uddannede lavtlønsgruppe blandt de offentlige ansatte er sakket længere og længere bagud.

Lønforskellene mellem den offentlige sektor og den private øges (bortset fra i topstillingerne) – og forskellen mellem top og bund bliver større og større. En ny undersøgelse i Los 'Hvidbog om ulighed' påviser, at forskellen mellem en arbejders gennemsnitsløn og direk-

tørens er mere end fordoblet siden 1983.

I 2005 tjente direktøren næsten 15 gange så meget som arbejderens (14,7). I 2005 var arbejderlønnen 341.000 i gennemsnit, mens direktørernes løn i gennemsnit var fem millioner kroner.

I den offentlige sektor har direktørerne også raget godt til sig – mens sosu'erne ligger langt under arbejderlønnsens årsgennemsnit. Direktørerne tjener 20-25 gange så meget som en arbejder i plejesektoren.

Det er indlysende grotesk, og de aktionerende er endnu ikke blevet svinet til af politikere og medier. Nogle som Pia Kjærsgaard har tilmed prøvet at omklamre dem med gode ord og løfter, fordi deres aktion har sat fokus på de elendige forhold i det offentlige og for arbejderne i den offentlige sektor – på trods af Dansk Folkepartis selvvalgte rolle som 'social garant'.

Protesterne afslører, at virkeligheden er nedskæringer og forværringer for sosu'erne, men også ældre og syge, der er afhængige af den forringede offentlige service.

Man har måske også lært af fejlgrebene under de store velfærdsprotester sidste år, da den kriminelle danske statsminister kaldte de aktionerende for 'socialistiske ballademagere'. Denne bevægelse satte 'velfærd for alle' på dagsordenen og pegede på de stadige forringelser under Fogh og i forbindelse med 'kommunalreformen'.

Den patologisk løgnagtige Fogh-regering påstod, at de demonstrerende gav forkerte oplysninger og påstod hårdnakket, at der år for år blev brugt mere på kommunal velfærd.

Nu dokumenterer finansministeriets egne tal, at der blev færre penge til kommunal velfærd fra 2005 til 2006. De

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

kommunale serviceudgifter faldt med 155 mio. kr. Til gengæld steg administrationsudgifterne som følge af den øgede bureaukratisering med 277 mio. kroner.

Der blev således i alt brugt 432 mio. kr. mindre i 2006 på direkte service til borgerne – samtidig med at antallet både af børn og ældre, som bruger den, voksede. Altså færre midler til flere brugere.

Sosu'erne er en af de tunge grupper i arbejderklassen i den offentlige sektor. Det er et signal af enorm betydning, at de nu tager deres situation i egen hånd. Deres oprør kommer nedefra, det er ikke styret af fagpamperne, og derfor har det også været i stand til at mobilisere en broget mangfoldighed i kampudtrykkene. Men samtidig går tre hovedkrav igen og igen:

- Højere løn – med et konkret krav om lønstigning på 5000,- om måneden
- Bedre arbejdsforhold og
- Flere hænder, flere ansatte

Bedre end nogen kender sosu'erne forringelserne i arbejdsforholdene og

bureaukratiseringen af den offentlige sektor på deres egen krop og i deres egen dagligdag. De har en ret lang uddannelse, som gør dem i stand til at dække mange af de ældre og plejekrævendes behov – men de får ikke lov til at bruge, hvad de kan.

Tiden til den enkelte borger er barberet ned til afmålte minimaltider, og bureaukratiske kontrolforanstaltninger sluger stadig mere, samtidig med at privatiseringer og udliciteringer har atomiseret hele omsorgsområdet. Regeringens snak om mere uddannelse (og fagtoppens ditto) lyder hult. Sosu'erne er overuddannede i forhold til hvad de får lov til i praksis. Dette betyder også, at de er pinligt klar over, at kvaliteten i ældreplejen er langt under den standard, som de lange uddannelser lægger op til.

Regeringen har brugt 2 milliarder kroner på at føre en ulovlig krig i Irak, hvor den har lidt militært nederlag. Men den fortsætter ufortrødent med at bruge milliarder til krigseventyr og oprustning, mens den beskærer den offentlige sektor og får de ansatte til at løbe stærkere for færre penge. Der er brug for

flere ansatte i den offentlige sektor – og ikke mindst på omsorgsområdet. Det har regeringen afvist, og den har samtidig gjort arbejdet i denne sektor så uattraktivt, at den ikke er i stand til at sikre den nødvendige arbejdskraft.

Nu taler den om at importere store mængder af udlændinge, der imidlertid først skal lære dansk!

Det er krumspring for ikke at gennemføre den nødvendige genopretning og lade sosu-området forblive den lavtlønsfælde, man gerne vil have, det skal være.

Sosu'ernes kamp er fabelagtig flot – den skal have støtte fra de arbejdende i hele den offentlige sektor, fra ungdommen og dens organisationer – og fra landets øvrige arbejdere. De fortsætter bevægelsen for 'Velfærd til alle', som har en lammende virkning på Fogh-regeringens nyliberale projekter.

Der lægges samtidig op til en endnu bredere styrkeprøve med den kriminelle regering til efteråret.

Kamp giver resultater

Det har været en stående valgkampsjoke, når politikerne har lovet kassedamer og social- og sundhedshjælpere højere løn og bedre arbejdsforhold. Dansk Folkeparti har scoret særlig mange stemmer på at love bedre forhold for ældre og i plejesektoren. Men når stemmerne er talt op, står nye nedskæringer ved magt.

Sosu'ernes massive og landsomfattende protest har ikke bare været med til at udbygge en politisk dagsorden, som hedder 'Velfærd for alle' og har sat de elendige forhold i plejesektoren i fokus – de har også en hel del steder ført til umiddelbare kontante indrømmelser. Ishøj, der har givet social- og sundhedsarbejderne en ekstraordinær lønforhøjelse på 2000 kr. om måneden med tilbagevirkende kraft fra årsskiftet, står ikke alene. Strejkebølgen har fået en række andre kommuner til at ryste op med konkrete tilbud. Efterhånden har sosu'erne formuleret et fælles krav om et lønløft på 5000,- kr. om måneden – dels i form af umiddelbare kommunale løft, dels

som krav ved de kommende ok-forhandlinger.

Da strejkebølgen kulminerede sidst i juni var mere end halvdelen af landets kommuner ramt af arbejdsnedlæggelser hos plejepersonalet.

En indirekte virkning af kampen har

været, at Fogh-regeringen har spyttet yderligere 800 millioner oven i den allerede aftalte 1 milliard kr. i de såkaldte 3-parts-aftaler med de offentlige ansat-

tes organisationer, som indgår i hans 'kvalitetsreform'. Den 1. juli tilsluttede FTF sig det nye udspil, da 10 af de 12 medlemsorganisationer stemte for. Danmarks Lærerforening var imod. Dermed omfatter aftalen de tre store faglige organisationer inden for det offentlige – de offentligt ansatte i LO (herunder FOA), Akademikernes Centralorganisation og FTF.

Men strejken har samtidig revet tæppet væk under 'kvalitetsreformen', der først og fremmest sælges som forbedring af servicen i kraft af bedre uddannelse af personalet. Uddannelse fører ikke til højere kvalitet, hvis den ikke bliver brugt. Derfor har sosu'erne sat fingeren på det helt ømme punkt: Nødvendigheden af forbedringer på alle felter – lønløft, mere tid og bedre arbejdsforhold samt flere ansatte.

Nogle sosu'er i Glostrup har oprettet en hjemmeside med opdateringer omkring aktionen

www.123hjemmeside.dk/strejke/

Ulovlig dansk krig i Irak udenom folketinget:

Fogh og Co. må gå – og for rigsret

Af Stop Terrorkrigen

Den hollandske Radio 1 hævdede den 26. juni 2007, at hollandske specialstyrker opererede sammen med danske og under dansk kommando i Irak, før Irak-krigen blev erklæret af George Bush. Det var også inden det danske folketing den 21. marts 2003 vedtog den kriminelle beslutning om at gå i krig - fremlagt af Per Stig Møller den 18. marts, samme dag hvor Fogh og Møller blev oversprøjtet med symbolsk rød maling.

Angiveligt foregik denne dansk-hollandske militæroperation, der var en del af invasionsforberedelserne, allerede omkring den 4. marts.

- Nu må folketinget drage konsekvensen og få Fogh sat på porten og undersøgt alle de kriminelle forhold omkring den danske krigsdeltagelse, som antikrigsbewægelsen i årevis har forlangt. Fogh, Per Stig Møller og de øvrige ansvarlige må stilles for rigsretten og en krigsforbryderdomstol, siger Klaus Riis fra initiativet Stop Terrorkrigen og medlem af bestyrelsen af Komiteen for et Frit Irak i en kommentar til de nye afsløringer.

Påstandene om danske militæroperationer i Irak før krigens 'officielle' start er ikke blevet klart afvist af Fogh, der har

ladet sin krigsminister tage det første skrald i medierne. For er påstandene rigtige, er der tale om et klokkeklart, indiskutabelt grundlovsbrud, og Fogh blive tvunget væk. En fjendtlig operation og krigsforberedelser mod en fremmed stat på dens territorium kræver ifølge den danske grundlov folketingets samtykke.

Derfor vil den kriminelle Fogh-bande gå meget langt for at spinne sig ud af forholdet.

Fogh-regeringen har løjet, bedraget og vildført offentligheden og folketinget fra før Irak-krigens start og hele vejen igennem til nu, hvor den aktive danske krigsdeltagelse stort set afsluttes med hjemtrækningen af soldaterne fra Basra den 10. august som følge af krigskoalitionens nederlag. Over for befolkningen lod regeringen som om den gennemførte en demokratisk proces og ville lade dansk krigsdeltagelse være afhængig af et FN-mandat fra sikkerhedsrådet.

Realiteten var, at

- Regeringen havde allerede længe inden en krigsbeslutning blev fremlagt for det danske folketing over for den amerikanske præsident bundet sig til dansk

krigsdeltagelse i Irak

- De militære forberedelser til dansk krigsdeltagelse var i gang på dansk og udenlandsk grund længe før den 21. marts 2003
- Og at disse kendsgerninger omhyggeligt blev holdt skjult bag et spind af løgne fra regering, ministre, embedsmænd, militær og korrupte medier

- Kun antikrigsbewægelsen, som indkaldte til kæmpedemonstrationer mod Irak-krig i efteråret 2002 og februar og marts 2003 fortalte sandheden om den planlagte Irak-krig og den danske krigsdeltagelse, siger Klaus Riis

Demonstrationerne den 15. februar 2003 var de største globale fredsmanife-

Dorte Grenaa APK (tv) og Sammi Ala'a, formand for Komiteen for et Frit Irak (th) med frontbanneret for Ingen krig mod Irak ved den første store demonstration i København 26. oktober 2002.

Den afsluttedes med en fredskoncert med Savage Rose foran Christiansborg

stationer nogensinde. Da Fogh beordrede dansk krigsdeltagelse var der et stort flertal i befolkningen mod dette – uanset om krigen havde et FN-mandat eller ej.

Den 15. november 2004 offentliggjorde initiativet Stop Terrorkrigen et foreløbigt anklageskrift mod den danske regering – ”Anklage mod statsminister Anders Fogh Rasmussen, udenrigsminister Per Stig Møller m.fl. for forbrydelser mod freden, mod menneskeheden og for krigsforbrydelser”

Heri hedder det i anklageskriftets første punkt:

” Statsminister Anders Fogh Rasmussen et al deltog før den ulovlige aggressionskrig mod Irak i en international sammensværgelse med henblik på at planlægge, gennemføre og udløse denne krig, som krænker FNs charter og international lov, med dansk deltagelse.

Herunder benyttede statsminister Anders Fogh Rasmussen sin stilling som formand for EU's ministerråd op til den ulovlige krig til at bidrage til dens gennemførelse.

Anders Fogh Rasmussen vildledte som en del af den fælles plan for at udløse aggressionskrigen systematisk folketinget og den danske befolkning.

Allerede før folketingets flertal havde truffet (den ulovlige) beslutning om dansk deltagelse i den ulovlige aggressionskrig, havde Anders Fogh Rasmussen og hærledelsen givet tilsagn om dansk deltagelse til Bush-administrationen og beordret dansk militær i aktion.”

- Dette anklageskrift holder fortsat, og bør yderligere udbygges, udtaler Klaus Riis

- I virkeligheden har der hele tiden eksisteret et grundlag for en rigsretssag mod Fogh, fordi han hele vejen igennem har vildledt og løjet over for folketinget. Oplysningerne om operationer i Irak før krigen underbygger det bare. Problemet er at der dækkes over Foghs forbrydelser ikke bare af hans politiske flertal, som er direkte medansvarlige, men også af Socialdemokraterne og De Radikale, der igennem år har støttet den ulovlige danske krigsdeltagelse i Irak.

- Det bør ikke forhindre, at kravene om Foghs afgang, en tilbundsående undersøgelse, rigsretssag og krigsforbryderdomstol rejses massivt, tilføjer Klaus Riis.

Femern: Motorvejsmafiaen slår til igen

Der er mellem Danmark og Tyskland truffet en principaftale om bygning en 19 km lang bro fra Rødby på Lolland til den Puttgarten på den tyske ø Femern. Broen skal være indvielsesklar i 2018 – og Danmark skal betale hele gildet. Alle omkostninger ved byggeriet skal afholdes af Danmark, mens Tyskland kun skal stå for evt. forbedringer af de tyske land-anlæg.

For en gangs skyld er det muligt at være enig med tdl. trafikminister Arne Melchior, der kalder dækningen af den forventede udgift på lidt under 50 milliarder kr. for ’en fuldstændig vanvittig risiko’. Han siger:

- Som brødre vi dele, vi betaler det hele. Det er jo fuldstændigt til grin og første gang i verdenshistorien, at den ene part betaler hele gildet, når man vil bygge en forbindelse mellem to lande. Det er ren Klods-Hans, og jeg håber ikke, at det danske folketing kan finde på at vedtage sådan noget makværk.

Den nuværende trafikminister Flemming Hansen er overordentlig glad for

aftalen. Han regner med at skepsis over for broen vil lægge sig, når den først er der som det har været tilfældet med både Storebælts- og Øresundsbroen, som begge kaldes gigantsucceser.

I enhver forstand er Femern-projektet vanvittigt. Der er ikke det store trafikale

behov for den, og med et skandaløst nedslidt og underudbygget jernbanelnet er en ny broforbindelse ikke nogen oplagt trafikinvestering. Tværtimod vil den veje tungt mod en udbygning af den kollektive trafik. Den vil også kræve bygning af nye motorveje på Sjælland. Motorvejsmafiaen slår til igen.

Den tyske begejstring for broen er ikke til at få øje på. Allerede den 3. juli gennemførte den store tyske naturfredningsforening Naturschutzbund Deutschland og partiet De Grønne en demonstration mod den på Femern. De frygter bl.a. at 70 brotårne tværs over Femern Bælt vil begrænse vandudskiftningen så meget, at Østersøen dør.

Veje til Rom

Fra den dag broen over Storebælt blev forhandlet på plads i folketinget har der ligget en aftale om at færdiggøre den store Europavej.

Femern bælt forbindelsen er oprindeligt opfostret af den europæiske motorvejsmafia, foreslået af storindustriens runde bord (*'European Round Table'*) i 70erne, som et af en række skridt til at sætte fart på Unionsudbygningen.

Vigtigt for handelen var transporten - Den skulle væk fra skinnerne og ud på vejene fra Oslo til Rom, fordi lastbiler baner vejen for bil og olieindustrien - og tyskerne har i øvrigt dårlige erfaringer med afhængighed af tog.

Men Femern forbindelsen har aldrig været politisk korrekt. Tidligere var det

forbudt at tale om den i Danmark, og nu skal den helst dysses ned i Tyskland, der ligesom Sverige ikke har så megen personvognsindustri at prale af mere.

Forskellen er at et af Skandinaviens største firmaer i mellemtiden er blevet det danske konglomerat A.P.Møller-Mærsk. Det elsker motorveje og har netop fået indført australske lastvogntog på prøve.

Politikerne gør som monopolerne befaler, kræver pengene ind og sætter dødsakkorden på stål, beton og asfalt.

Motorveje kender hverken hav, ådale eller byer, de er udtryk for en dyr afvej i infrastruktur historien.

-fsk

Oftere psykisk syge

Offentligt ansatte under pres

Stress og psykiske lidelser sender stadig flere danskere på pension før tid. Men især de faggrupper der tager sig af andre mennesker, får oftere så store psykiske problemer, så de ikke er i stand til at passe et arbejde.

Det viser tal fra pensionskasser, Arbejdsmedicinsk klinik og Det nationale forskningscenter for Arbejds miljø. Forskernes undersøgelser viser et klart billede af en offentlig sektor, der slider sine ansatte op inden pensionsalderen. Mens omkring 20 pct. af invalidepensionisterne blandt social- og sundhedsassistenter, socialrådgivere og lærere for 10 år siden blev pensioneret på en psykisk diagnose, så omfatter det i dag op mod 4 ud af 10.

Ifølge Ugebrevet A4 er Socialpædagoger /Socialrådgivere samt Social- og sundhedspersonale de faggrupper, der

må sende den største andel af medlemmerne for tidligt på pension på grund af stress, depressioner og andre psykiske problemer

Ser man på antal invalidepensionerede på grund af psykiske lidelser pr. 10.000 medlemmer så fremkommer følgende tal:

Socialrådgivere/Socialpædagoger (PKA)	17
Social-og sundhedspersonale (PenSam)	13
Lærernes Pension (LP)	12
Kontorfunktionærer (PKA)	11
Sygeplejersker (PKA)	09
Pædagoger (PBU)	09
Industriens Pension	09

Organisationspsykolog Joanna Wieclaw fra Arbejdsmedicinsk institut i Århus

har lavet en undersøgelse der understøtter opgørelsen om at det er menneskefagene der har størst risiko for psykiske lidelser. Hun opstiller en række riskofaktorer som hver for sig og sammen kan være med til at fremme psykiske lidelser:

- Grænseløst arbejde
- Lav indflydelse og høje jobkrav
- Dårlige udviklingsmuligheder
- Lav status
- Høje følelsesmæssige krav
- Manglende social støtte fra kolleger og ledere
- Ubalance mellem indsats og belønning
- Skiftende arbejdstider
- Vold/trusler på arbejdspladsen

Som sådan er det en understøtning af den aktuelle kamp fra social og sundhedsassistenterne side om respekt for deres arbejde med krav om højere løn og langt flere hænder og i det hele tage ordnede arbejdsforhold. Krav der hvis de opfyldes ikke kan undgå at have afsmittende virkning på andre offentlige ansattes løn og arbejdsforhold.

FTF ja til trepartsaftale

Ikke uventet er FTF nu også gået med til en trepartsaftale med regeringen efter at Thor Pedersen var kommet med et lidt bedre "tilbud" – 800 mio. kr. oven i den første milliard. Det indeholder noget om efteruddannelse, flere studiepladser, SU frem for praktikløn til elever, samt ret til lederuddannelse for alle offentlige ledere. Både sygeplejerskerne og BUPL i FTFs forretningsudvalg kunne nu anbefale den nye aftale. Kun Danmarks Lærerforening og Politi og Skattefolk i COII sagde nej.

Danmarks Lærerforenings Formand, Anders Bondo, siger, at for dem var det hidtidige FTF-krav om en uges betalt efteruddannelse om året til alle en fortsat betingelse.

De faglige hovedorganisationer LO og FTF har nu indgået aftaler, som ikke kan undgå at afstive den nyliberale Fogh-regering under påberøbelse af, at de sikrer forbedringer for deres medlemmer,

Det betyder nogle enkelte krummer, men kerneproblemer i det offentlige som løn, flere hænder og privatisering har været tabulagte. I realiteternes verden drejer det sig reelt om hjælp til den tårængte Fogh-regering og ikke til medlemmerne.

Det der peger på reel forandring må bryde igennem og trænge sig på nedefra - fra ansatte på gulvet i det offentlige, fra folk der siger nok er nok. Uanset og måske på trods af varm luft og kvalitetsreform.

Hvornår har trepartsforhandlinger ikke været spundet ind i classesamarbejde for begrænsning og ikke forbedring af vore interesser på bare lidt længere sigt? Sosu'erne derimod har igangsat en bevægelse for reelle og varige forbedringer af deres løn-og arbejdsforhold. i sit indhold en bevægelse for forbedringen af den offentlige sektor for de ansatte og brugere. Det er her det sner.

Falckredderne sagde ja under pres

Et flertal blandt de 4000 Falckreddere stemte ja til den nye overenskomst mellem 3F og Falck koncernen. 59 pct. stemte ja mod 41 pct. nej.

Falckreddernes ja kommer efter 1 måneds konflikt og efter at Falckredderne i første omgang stemte nej til tidligere overenskomst tilbud. Falckredderne kæmpede for at få et væsentligt lønloft væk fra at blive behandlet som et lavtlønsområde. Derfor blev det et nej til overenskomst udspillet for godt en uge siden. Den nu indgåede overenskomst retter ikke op på dette, men indeholdt i forhold til det tidligere afviste tilbud, nogle forbedringer i reddernes arbejdsmiljø. Det betyder blandt andet aflastning om natten, i weekender og på helligdage.

Det seneste overenskomst forslag

Busstrejke mod forringelser

Busstrejken i Busselskabet Movia, der startede tirsdag i sidste uge og omfattede 40 buslinjer i København, udvidede sig i løbet af ugen frem til fredag udover hovedstadsområdet til også at omfatte Stege og Nykøbing Sj. Alene i København drejede det sig om 900 chauffører.

Fredag formiddag besluttede chaufførerne på et fagligt møde at genoptage arbejdet.

Strejken var en protest mod, at busledelsen har afvist at trække opsigelse af en 12 år gammel lokalaftale tilbage. Den drejer sig om bl.a. afspadsering og opsigelsesvarsler og andre tilkæmpede goder og er af ledelsen opsagt til 1. september.

Lokalaftalen indeholder også goder som en seniordag – en betalt fridag for ansatte over 50 år og deres velfærdsfond. Her kunne chauffører søge om midler til arrangementer og krævende sundhedsreparationer, f.eks. nye tænder. Pengene til fonden har chaufførerne selv opsparet ved at afgive nogle minutter på hver eneste vagt.

- *De penge vil man bare tage fra os uden at tilbyde noget alternativ*, udtaler chaufførernes talsmand.

blev fremlagt i et klima med overtoner om truende regeringsindgreb. Beskæftigelsesministeren havde indkaldt 3F, LO og HTS til møde og regionsformanden Bent Hansen socialdemokraterne udtrykte at der snart måtte gøres noget.

En optakt til regeringsindgreb og led i påvirkning af de aktionerende redde-

Redderne fik en ny overenskomst, men Falck redderarbejde er stadig at betragte som et lavtlønsområde for faguddannede folk på linje med social- og sundhedshjælperne indenfor det offentlige.

Lovbrud kan være en rar fornemmelse

Fogh skal vel også have ble på en dag! Når han bliver gammel nok og skal plejes. Han har ganske vist med minipension og meget andet råd til at betale et privat firma for at tørre ham i røven – hvis ikke han er buret inde for krigsforbrydelser.

De mange ældre, der ikke har råd til privat hjemmehjælp eller pleje, må tage til takke med kommunernes minuttyranni. Det har landets social og sundhedsansatte fundet for lidt:

- *Vi har simpelthen ikke tid nok. Nu er det nok*, erklærede de for tre uger siden, og har strejket siden. I hovedparten af landets kommuner er rådhusene blevet aflagt en visit. De mest tunghøre og tungnemme politikere kunne ikke tage fejl af budskabet:

- *Mere i løn – flere hænder!*

København var ingen undtagelse. Siden forrige fredag har hjemmehjælperne, plejepersonale med flere givet den gas.

På min egen arbejdsplads blev der kaldt til fagligt møde mandag formiddag. I starten sad vi og småsludrede bord for bord. Der manglede noget. Tillidsrepræsentanten var ikke til stede:

- *Hun må ikke være her*, var der én, der fastslog. Jeg lurede. Det har jeg aldrig oplevet før; men sådan praktiseres det tilsyneladende her. Ti minutter efter mødet skulle have været startet op, trådte hun ind i lokalet:

- *Jeg må jo ikke være her, men skal blot vide, hvad I beslutter.*

- *Kan vi ikke få en orientering*, blev der spurgt.

- *Jeg ved ikke mere, end I gør fra pressen.*

Mange havde ikke fulgt med i nyhederne, som i øvrigt havde været yderst spagfærdige med oplysninger, så opfordringen fastholdtes:

- *Der må da være én, der giver en orientering.* Tillidskvinden bøjede sig:

- *Det, jeg har fået at vide af FOA, er, at hvis I nedlægger arbejdet, så er det ulovligt, og I vil blive trukket i løn samt få en bod på 40 kr.*

Så meget om orientering: Pligter og konsekvenser. Vi var stadig lige lidt

kloge på, hvad der ville foregå blandt vore kollegaer andre steder i landet, og hvad vores fagforening og forbund mente om situationen. Udover at en eventuel strejke ville være "ulovlig". Pudsigt udtryk. Jeg var lige ved at spørge om, hvorvidt "ulovligheden" bliver i behandlet i byretten eller arbejdsretten.

Jeg lurede også lidt over de 40 kr. i bod. For det første var det nyt for mig, at det kunne træde i kraft på førstedagen, for det andet var det naturligvis pr. time. Ved en senere henvendelse i fagforeningen fik jeg også besked om, at boden kun bliver pålagt, hvis Arbejdsretten finder strejken "systematisk" – altså i modsætning til spontan.

Diskussionen viste klar opbakning til konflikt, og afstemningen var da også enstemmig. Tillidsrepræsentanten stemte selvfølgelig ikke.

Derefter opstod en diskussion om nødbemandingen:

- *Hver afdeling kører med weekendbemandingen, hvilket vil sige 5 personer.*

Folk begyndte at grine:

- *Det svarer til, hvad vi er på de fleste dage. I weekenden er det ofte, at vi kun er 4 eller færre. I de situationer siger ledelsen, at vi må klare os med det. Så det kan vi vel også gøre i dag.*

Vi gik fra mødet i en god stemning. Endelig fik vi luft for de mange års utilfredshed. Stemningen blev kun bedre, da vi mødtes på Rådhuspladsen med omkring 1.000 kollegaer fra Storkøbenhavn. Det var specielt Vestegnen, der satte sit præg på demo'en. Brøndby'erne var selvfølgelig klædt i blå-gule farver. Flere institutioner havde institutionens T-shirts på, hvor slagordene var malet på.

Da vi gik derfra, var der en af mine kollegaer, der udbrød:

- *Hvis dette er ulovligt, så må det være en rar fornemmelse at være forbryder.*

Vi kunne nok gå under betegnelsen: Socialistiske ballademagere.

Reno

Så er det nu: Afsted til Ungdomslejr mod fascisme og imperialism!

Årets sommerlejr imod fascisme og imperialism i Haslev på Midsjælland vil afspejle opsvinget i den danske ungdoms kamp.

- Vi har ikke været inde i en periode med så omfattende konfrontationer mellem ungdommen og de herskende som nu, siger Cathrine Pedersen, formand for DKU, som er medarrangør af årets antifascistiske og antiimperialistiske sommerlejr. – Over tusinde unge er blevet arresteret og fængslet i forbindelse med kampen om Ungdomshuset. De unge er også på barrikaderne i kampen mod krig og fascisme og for 'Velfærd for alle'.

Lejren er samtidig en opfølgning på sidste års internationale ungdomslejr imod fascisme og imperialism, der samlede unge antifascister og antiimperialister fra henved 20 lande, for at belyse de udfordringer vi står over for, den fælles kamp og den internationale solidaritet.

Det var en lejr der gav deltagerne et unikt førstehåndsindblik i de kampe ungdommen kæmper mod fascismen og imperialismen i alle afkroge af verden – og en lejr der affødte inspiration og forståelse mellem unge på trods af sproglige og kulturelle barrierer.

- Den nationale lejr i år ligeledes bredt anlagt, den samler unge antifascister og antiimperialister til debat, diskussion og handling, fortsætter Cathrine. - Igenem det sidste år har danske unge oplevet utallige overgreb, fra velfærdsforlig til rydningen af Ungeren. Flere og flere er gået på gaden for at protestere, flere og flere forstår omfanget af uhyrligheder, der er i støbeskeen til os fra politikere og erhvervsliv. Det er flere nedskæringer, mere krig, mere ensretning.

Sammen har tusindvis af unge vist at vi ikke accepterer den neoliberale dagsorden, vi kan ikke holdes nede og vores protester giver genlyd. En anden verden er nødvendig – socialismen.

Lejren vil inkludere førstehåndsberetninger fra de unge på gaden, i kamp for Ungeren, mod krig, for sociale dristige aktioner og alt, hvad hjertet ellers kan begære af solidarisk samvær.

Således er den danske lejr i år en del af en international tradition. Det danner også bro mellem lejren i Danmark 2006 og den næste internationale ungdomslejr imod fascisme og imperialism, der finder sted langt herfra – nemlig i Brasilien i 2008. Der er allerede en gruppe unge danskere, som forbereder deres deltagelse på denne lejr.

Sommerlejr mod fascisme og imperialism

D. 28. juli til d. 3. august løber årets fedeste sommeraktivitet af stablen.

I en lille uge samler vi antifascister og anti-imperialister fra hele landet til debat om fremtidens Danmark. Vi vil stoppe krigene som Danmark deltager i, sætte en kæp i hjulet på terrorlove og politivold. Vi vil have fristeder og fremtidsperspektiver - fred og frihed.

Vi er trætte af reklamer hvor kvinder degraderes til kødstykker, vi har fået nok af medier der ukritisk spyer Fogs og Bushs løgne i hovedet på os. Vi vil have

kulturen tilbage.

Igenem ugen vil vi debattere, aktivere og organisere os frem til hvordan vi styrker bevægelsen og kampen for at tage Danmark tilbage.

Hver dag vil bestå af en sublim blanding af debat, diskussion og aktion.

Der vil både være store fællesdebater, mindre workshops og kreative politiske aktiviteter.

Den bedste måde at nærme sig friheden på er ved at kæmpe for den. Men kun ved at kæmpe sammen kan vi vinde den!

LØRDAG DEN BEDSTE MÅDE AT NÆRME SIG FRIHEDEN PÅ ER AT KÆMPE FOR DEN.

- Indskrivning. Velkommen
- Debat: Rundt om i verden slutter flere og flere sig til kampen for fred og frihed. Fest.

SØNDAG NÅR URET BLIVER RET BLIVER MODSTAND TIL PLIGT

- Et efter et angribes og elimineres vores fristeder og åndehuller.
- Protester mødes med terrorlov, tåregas og knipler.
- Aktivister fra ungdomshuskampen fortæller deres personlige beretninger.
- Det internationale klassepoliti forbereder sig på kommende uroligheder.

MANDAG VI GIVER ALDRIG OP VI KÆMPER FOR AT SEJRE

- Fra alle sider angribes livet og kulturen af profithungrende mediegianter. Kvinders kroppe bliver til salgsobjekter, racisme og fremmedhad køres frem.
- Hvordan vi tager kulturen tilbage!
- Debat:
- Workshops i gadeteater, layout, litteratur og billedkunst

TIRSDAG ORD UDEN HANDLING ER UDEN BETYDNING

- Udflugts og aktionsdag
- Sammen tager vi midsjælland tilbage.
- Debat: Aktionsformer - Civil ulydighed, brosten eller bannerdrop.

ONSDAG KRIG MOD KRIGEN

- Danmark er i krig.
- I krig mod uskyldige.
- I krig for profit.
- Fred mellem folkeslag, krig mellem klasser.
- Debat Imperialismespil - Mærk hvordan storkapitalen tænker.

TORS DAG SOCIALISMEN ER FREMTIDEN

- En anden verden er nødvendig. Ikke mere udbytning ikke mere undertrykkelse.
- I latinamerika er der i de sidste år samlet mange revolutionære erfaringer.
- Debat:
- Situationen i Mexico, Ecuador og Venezuela.
- Debat om vejen til socialismen. Revolutionens problemer i Europa.

AFSLUTNINGSS FESTAFTEN

**DEBATTÉR OG AKTIONÉR -
SAMMEN LAVER VI LORTET OM**

**Tag med på antiimperialistisk
og antifascistisk sommerlejr
28. juli - 3. august i Haslev**

**Info på www.dku99.dk - dku@dku99.dk
eller kontakt DKU: c/o Aktive Modstandsfolk,
Nygårdsvej 52, 2100 København Ø - 23 45 20 73**

NÅR URET BLIR RET BLIR MODSTAND TIL PLIGT

Den revolutionære kamp er global

APK afholder seminar om den internationale kommunistiske bevægelses strategi og taktik på årets sommerlejr i Haslev 28. juli – 3. august

Latin- og Mellemamerika er et kontinent, hvor revolutionen banker på døren. I Mellemøsten vokser modstanden mod imperialistmagtens aggression. Ikke mindst har den væbnede modstand i Irak rettet tunge slag mod den amerikanske imperialismes planer om total kontrol med regionen og globalt overherredømme. I de udviklede kapitalistiske lande i Europa og Nordamerika ser vi et opsving i arbejderklassens og folkernes modstand mod nyliberale reformer og imperialismens krige. Revolutionen er et spørgsmål, som igen er sat på dagsordenen - som tages op til løsning.

Den marxistisk-leninistiske bevægelse på verdensplan har siden 1993 samlet sig i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer. Hvert år samles konferencen og medlemspartierne fra de forskellige kontinenter og gør status over de politiske og sociale udviklinger i de enkelte lande, regioner og på globalt plan.

En side af dets arbejde har udmøntet sig i en taktisk-politisk platform – et omfangsrigt og dybdeborende dokument, som analyserer styrkeforholdet mellem klassekræfterne i verden i dag og fastlægger en række generelle taktiske og strategiske følgeslutninger, som de kommunistiske partier og organisationer i de forskellige lande forsøger at virkeliggøre.

Dette dokument vil på lejren foreligge i en foreløbig dansk oversættelse, og APKs seminar – der løber over hele sommerlejren – vil tage udgangspunkt i dette.

- Det bliver enormt spændende, siger Henning Paaske Jensen fra APKs ledelse.

- Dette dokument opsummerer de revolutionære erfaringer verden over fra tiden efter murens fald og trækker tråde tilbage til tidligere perioder af arbejderklassens og folkernes kamp. Men hovedvægten er fremadrettet, med udgangspunkt i revolutionens problemer i dag. Seminaret vil gennemgå og drøfte alle hovedafsnitene.

Nogle af overskrifterne på de enkelte temaer vil være

- Den internationale kommunistiske bevægelse i dag

- Den 'nye verdensorden' og arbejderklassens og folkernes modstand
- Kapitalismens almene krise: Den proletariske revolution – en verdensrevolution
- Arbejderbevægelsen og fagforeningerne
- Det kommunistiske parti som en del af og som leder af arbejderklassen
- Oktoberevolutionen 90 år: Den historiske betydning og aktualitet

Henning Paaske Jensen:

- APKs seminar vil fungere selvstændigt i forhold til Ungdomslejren mod fascisme og imperialism. Nogle enkelte politiske og kulturelle arrangementer vil være fælles, men det meste foregår hver for sig. Jeg vil opfordre ikke bare medlemmer af APK, men også sympatisører og venner til at melde sig til. Det vil være anstrengelsen værd.

Prisen for lejrdelelse er 1000,- kr, som omfatter overnatning og fuld forplejning. Man kan tilmelde sig i Oktober Bogbutik Odense, Skibhusvej 100, 5000 Odense C – tlf. 66148983 eller pr. mail på apk@apk2000.dk

Nekrolog: Hun var en af vor egne

Af Rasmus Poulsen

Natasja var en formidabel sangerinde, ildsjæl og protestsanger; vor generations Annisette.

Natasja var den bedste danske sangerinde i sin generation. Et undervurderet stortalent og en stærk protestsanger. Det nåede hun at vise sine fans i undergrunden, men den brede folkelige anerkendelse ventede stadig for alvor lige rundt om hjørnet, da hun søndag omkom i et trafikuheld på Jamaica.

Allerede fra hun var 13 år gammel, viste Natasja sig som et spirende talent, der fra begyndelsen var foran de fleste i den danske reggae- og hiphop-undergrund. Et talent og en fighter, der selv gik op på scenen og tog mikrofonen fra de ældre mandlige kollegaer, satte dem på plads verbalt og bagefter gav dem trøstende skulderklap. De fleste gamle venner og iagttagere af Natasja kan fortælle anekdoter om, hvordan hun battlede den ene og den anden rapper og gjorde folks skepsis til skamme.

I begyndelsen optrådte hun spontant med lydsystemet Sky Juice, længe før hun var gammel nok til at komme ind på Saga, Babue og de andre natklubber, hvor de spillede. Så begyndte hun at øve i Klub 47 på Amager med bandet No Name Requested, der også talte slyngveninden Karen Mukupa, som har været tættest på Natasja lige siden, og også var med hende på den sidste fatale bil-tur, men selv slap med skrammer.

Der har aldrig været tvivl om Natasjas talent. Alle ville arbejde med No Name Requested og senere Natasja, og uanset hvor hun kom hen i verden, blev folk imponerede. I England, USA, Jamaica og hvor hun ellers kom hen, var der stjerner, dygtige producere og smarte pladeselskaber, der bød sig til. Bl.a. de legendariske producere Sly & Robbie

og Mad Professor fik gjort noget ved det.

Desværre blev de første års muligheder korrumperet af en dårlig pladekontrakt, som det skandinaviske selskab Mega Records skrev med de forudsætningsløse teenagere i No Name Requested. Efter to singler i begyndelsen af 90'erne fik Mega Records pludselig travlt med et andet af deres bands (svenske Ace Of Base), og syltede raggamuffin pigerne, der var juridisk bundet til Mega og derfor ikke kunne komme videre, før Mega omsider gik konkurs.

Natasja Saad. 1974 – 2007

Herefter gik der mange år, hvor Natasja sjældent blev set på musikscenen. Hun dukkede dog op i enkelte mindeværdige sammenhænge, bl.a. dengang hun deltog i MCs Fight Night og mindede om, hvilket improvisatorisk talent, hun faktisk også besad, på bekostning af en stakkels macho-rapper, som måtte smugles ud fra Amar Bio for ikke at få tæsk af publikum.

Men det skulle vise sig, at fraværet ikke skyldtes kunstnerisk resignation, men en anden kærlighed. Natasja havde kastet sig over en strålende karriere

som præmievindende konkurrencerytter. En karriere, der dog også nær havde taget livet af hende med en hesteulykke, som krævede 20 operationer, gjorde, at hun ikke længere kunne ride og sendte hende haltende tilbage til musikken.

Til gengæld var den musik, hun brændte for, og som i 90'erne havde været for eksotisk for Danmark, i mellemtiden blevet højeste mode. Dancehall slog igennem kommercielt med Bikstok Røgsystem, og Natasjas comeback var hendes vers på deres første og største hit »Cigar«. Og når Bikstok spillede koncerter, var hendes entré på det nummer altid aftenens højdepunkt.

Personligt fik jeg flere gange tårer i øjnene over at opleve det sug af entusiasme, der gik gennem koncertsale og festivaltelte, når den klejnte Natasja marcherede ind på scenen og messede »så ved du stilen er lagt, tag dig i agt...« – og folk gik helt amok.

Herefter kom der endelig gang i en seriøs solokarriere for Natasja. Hun udgav to singler og så debutalbummet *Release*. Et udmærket hiphoporieret engelsksproget album, som blev rost af anmelderne, men som ikke helt levede op til undergrundens skyhøje forventninger. Hun havde sit bedste album til gode, og man glædede sig til den dansksprogede reggaeplade, som rygterne talte om. Hendes største kommercielle succeser kom med de radiosingler, hun lavede efter albummet, hvoraf

den seneste blev uundgåelig på P3 for under en måned siden.

Men så skete der pludselig det uventede, at Natasja blev den første ikke-jamaicanske vinder af den prestigefulde talentkonkurrence Big Break, som er en stor årlig mediebegivenhed på Jamaica. For en europæisk reggaekunstner er det en enorm og sjælden bedrift overhovedet at blive bemærket på Jamaica, hvorfra stort set al reggae udkommer. Og at vinde en konkurrence foran 700 primært lokale talenter er fuldstændig fænomenalt.

Med ét blev Natasja slået til folkehelt på Jamaica og måtte flygte fra skrigende fans og gemme sig bag tonede ruder for ikke at blive genkendt overalt, hvor hun kom. Det blev startskuddet til et intenst karriereboost lige der, hvor hun ønskede det allermost. Hun rejste flere gange tilbage til øen for at optræde og indspille med sine forhenværende idoler, nu kollegaer. Og ved hendes formentligt sidste optræden i Danmark, til RubaDub Sundays' fire års fødselsdag, sang hun en ny dansksproget sang om sit personlige dilemma imellem at bosætte sig der, hvor musikkarrieren er vildest eller der, hvor hendes mor bor.

Sideløbende med den nationale og den internationale musikkarriere fandt hun i øvrigt også tid til at spille Købmandens Datter i Betty Nansen Teaterets opsætning af Shakespeares *Købmanden fra Venedig* og indspille en stor del af soundtrack albummet.

Natasja havde en unik stil, som var usædvanligt iørefaldende, melodisk, øjeblikkeligt genkendelig og ikke min-

dede om nogen anden. Hun var det største talent, dansk reggae har set, og for det vil hun aldrig blive glemt.

Men hun vil også blive husket som den protestsanger, hun var. Hele vejen igennem sin karriere har hendes tekster kredset om emner som racisme, undertrykkelse, krig, sexism, korrupsion og den håbløse cannabispolitik (og om sex, fest, mænd og musik).

Før hun fyldte 15, spillede hun i Ungdomshuset, og utallige gange igennem hele sin karriere har hun tryllebundet den store sal og efterladt de efterfølgende bands med en umulig nat foran sig. Hun har doneret sit talent til alverdens former for velgørenhed. Både store ulands tv-shows og små græsrodsprojekter som bl.a. støtte-cd'en for Flygtninge Under Jorden og optrædener til Reclaim The Streets og diverse demoer.

Christiania har altid været hendes hjemmebane, og er blevet nævnt på adskillige sange, i interviews og støttet med utallige gratis optrædener. Men

hun må også være den populære kunstner, der har givet mest støtte til Ungdomshuset. Blandt højdepunkterne kan nævnes hendes vers på den officielle Ungeren støtte-cd, og så det at hun ca. en uge efter rydningen lavede nummeret »Giv mig DK tilbage« imod regeringens ensretning af vores samfund. I dag et eklatant hit på natklubber og til demoer, men det eneste hun har udsendt i nyere tid, som er blevet totalt ignoreret af radioen.

På flere måder kan man sige, at Natasja har været vores generations Annisette. Et indiskutabelt stortalent og en utrættelig ildsjæl. Og i en tid hvor politisk engagement ikke just er på mode blandt musikere, er det så meget desto mere al hæder og ære værd.

Staden, gaden, ungerne og rygerne har mistet en af vores største helte.

Hvil i fred Natasja.

*Først offentliggjort på
Modkraft.dk - Kultur*

Ritts pris for rydning: 72 millioner

Ritt Bjerregaard valgte den absolut dyreste løsning, da hun i stedet for at finde en løsning lod politiet rydde Jagtvej 69 – langt den dyreste, i enhver forstand

Overborgmester Ritt Bjerregård ville ikke investere én krone i at løse det problem, som politikerne selv skabte med salget af Jagtvej 69, selvom Københavns Kommune har et budget på ikke mindre end 25 milliarder og et årligt overskud på hele 1,4 milliard. I stedet skulle politiet sættes ind. Det kostede skatteyderne 72 millioner, har avisen Politiken regnet sig frem til.

- Det pudsige i den forbindelse er, at Ritt Bjerregaard i sin tid sagde, at hun ikke ville forære os Stevngade Skole, fordi hun hellere ville bruge pengene på kommunens skoler. De 72 millioner, som politiet har brugt på rydningen bliver nu taget et andet sted, f.eks. fra skolerne, ældrepleje eller et fornuftigt

retssystem. Det er altid sådan, at når en stat vælger "at føre krig," bruger de penge på "våben og soldater", som kunne være blevet brugt på sundhedssystem og uddannelse.

- Det er klart, at Ritt vidste, at en rydning ville komme til at koste mere end de 12 mill., som hun forlangte for Stevngade, og hun valgte altså den dyre løsning, på alle borgernes bekostning. Ikke mindst vores, udtaler Mads Clausen fra Initiativet for Flere Ungdomshuse.

Under borgerrepræsentationens sidste møde inden bystyrets sommerferie fremsatte Enhedslisten en forespørgsel til overborgmester Ritt Bjerregård om, hvad hun vil gøre for, at København igen får et brugerstyret ungdomshus.

I sit svar gentager overborgmesteren den samme smøre som tidligere om, at hun ikke kan se, hvorfor kommunen

bør støtte et ungdomshus, men hun siger endvidere noget, som gør det soleklart, at Ritt Bjerregård ikke betragter sig selv som overborgmester for alle byens borgere.

- Det er ikke en kommunal opgave, at hjælpe en gruppe unge, der i bund og grund er en del af en autonom og anti-autoritær bevægelse, understreger overborgmesteren i sit svar

Ritt Bjerregård redegør ikke nærmere for, hvilken politisk observans man som ung københavnner skal tillægge sig, for at kunne modtage støtte og hjælp fra kommunen.

- Vi mener overborgmesteren bør være konsekvent nu og gøre det klart, hvilke politiske anskuelser, der udelukker borgere fra hjælp og støtte fra kommunen. Det er pinligt, at overborgmesteren forsøger at marginalisere en så stor del af byens unge ved at sætte os i retoriske kasser, men selv hvis alle, der ønsker et nyt ungdomshus, følte en tilknytning til en antiautoritær eller autonom bevægelse, hvad er der så galt i dét og hvorfor kan man så ikke få støtte fra kommunen?, spørger Jan fra Ungdomshusets Pressegruppe.

PET's "nyttige idioter"

Af Ole S. Larsen, Interpress

At PET og den "sandheds"-kommission, som skulle undersøge PET, nu er inde i dens 9. "arbejdsår" og stadig ikke er kommet med en eneste konkret sag er den virkelig STORE skandale lige nu

Den af Folketinget - Danmarks "højeste" folkevalgte forsamling - nedsatte Kommission har til opgave at undersøge og redegøre for:

"Politiets efterretningsvirksomhed i perioden 1945-1989 i forhold til politiske partier, faglige konflikter og politisk-ideologisk prægede grupperinger og bevægelser", ifølge DR-Nyhederne

PETs trusselfantasier

PET er ikke bare en del af den borgerlige statsmagt, men samarbejder også med de private medier for at fremmane de fjendebilleder/feberfantasier, som de anser gavne det borgerlige samfund. . . Det

kom senest til udtryk, da det borgerligt-reformistiske dagblad Politiken (der sammen med Jyllandsposten indgår i den kapitalistiske medie og propagandakoncern JP/Politiken A/S) gav ny næring til PETs trusselfantasier, på denne måde:

"Men i går fik det ny næring, da gratisavisen metroXpress bragte en artikel, hvori formanden for Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund (DKU), Cathrine Pedersen, var citeret for, at man ikke vil afvise brugen af vold og eksempelvis skydevåben.

Over for Politiken understregede Cathrine Pedersen i går, at udtalelsen var møntet på en fremtidig revolution – og ikke den aktuelle konflikt omkring Ungdomshuset." (Pol 13. juni 2007)

Det skete efter at den kapitalistiske reklame-avis MetroXpress havde UDskrevet: "Ungkommunister klar til at skyde. DKU-medlemmer er parat til at skyde for at nå deres politiske mål. PET: "Vi bør alle være opmærksomme" (12. juni 2007).

Ekstra Bladet tordner i bedste Goebels-stil: "Danske kommunister klar til at skyde

Formanden for DKU mener ikke, der er nogen grænse for, hvor langt man kan gå, når det handler om kampen mod statsmagten"

Det startede allerede med Blekingegade-sagen, som nu næsten 20 år efter dens afslutning er blevet PET's vigtigste alibi for den udemokratiske spion- og stikkeraktivitet mod borgernes politiske arbejde.

Det er i realiteten det, Peter Øvig Knudsen's Blekingegade-bog 'Den danske celle' handler om. Bogen udkom, efter hvad man kunne kalde et tæt samarbejde med PET. Knudsen har fået ubegrænset adgang til PET's arkiver, hvor sortlistningen af hundrede tusinder af danskere og deres politiske aktiviteter er dokumenteret. Det sker, samtidig som PET-kommissionen - nedsat af Folketinget for snart 9 (!) år siden - ikke har kunnet offentliggøre eller afsløre en eneste sag.

Kommissionen skal især undersøge PET's registrering efter 1968, hvor Folketinget forbød registrering af folks politiske tilhørsforhold.

Blekingegade-gruppens klassebaggrund

Det er muligt, at den småborgerlige venstreopportunistiske Blekingegade-gruppe kan kaldes 'maoistisk', 'rød' eller 'venstreorienteret', men deres klassemæssige baggrund er den samme som RAF's, (Ulrike Meinhof og andre), som bagmændene til 11. september (Osama bin Ladin med flere) og London-bomberne (den 7. juli 2005), nemlig middelklassen (mellemlagene) og den kapitalistiske overklasse.

Ingen af dem kommer fra arbejderklassen. Som "Stemmen", et af medlemmerne, siger til Øvig: "Alle i gruppen er vokset op i borgerlige, velfungerende familier . . ."

Den småborgerlige maoisme blev teoretisk og politisk afdækket og afsløret først og fremmest af DKP/ML gennem Forlaget Arbejderen's udgivelse af bogen: "Imperialismen og revolutionen"(1), men også de mere dagbogslignende "Betragtninger over Kina" gav et vigtigt bidrag til

forståelsen af den småborgerlige revisionistiske udvikling i Kina under Mao Zedongs ledelse.

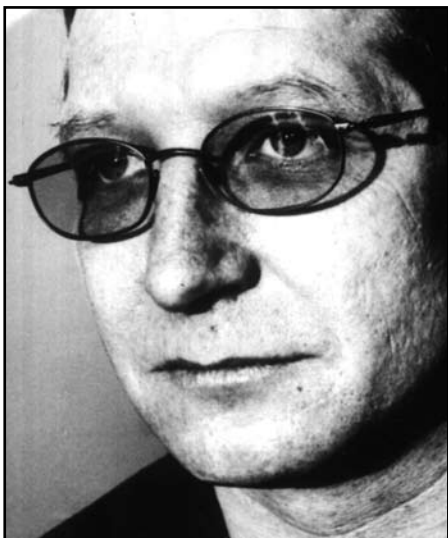
Maoismen spiller en lige så minimal rolle som den småborgerlige trotskisme i

Danmark i dag eller de folk, som mener, at socialismen eksisterede i Sovjet og Polen i 1989.

Derimod ser man i systemtro kredse med 'bekymring' på den kommunistiske indflydelse med rod i arbejderklassen.

Og det bliver selvklart ikke de 'maoistiske bankrøvere og politimorderes' borgerlige klassebaggrund, som PET's og deres forfatter Peter Ø. Knudsen vil rette hovedskytset imod. Gennem bogen forsøger PET og de borgerligt-socialdemokratiske forsvarere af spionagen og de udemokratiske terrorlove at legitimere dens eksistens som et værn imod "kommunistiske bankrøvere og politimordere". Det viser også, hvor skadelige Blekingegade-gruppens "aktiviteter" i realiteten var.

Så skadelige, at de i dag udgør det vigtigste forsvar for PET's udemokratiske stikkeraktiviteter. Derfor rettes det politiske skyts fra både borgerlige og socialde-

Anders Nørgård var en agent for PET, som bl.a. infiltrerede SAP. Hans afsløring af denne illegale virksomhed udløste et ramaskrig og fik den socialdemokratiske justitsminister Frank Jensen til at nedsætte den nu berygtede PET-kommission

PET fortsætter registreringen

Men PET fortsætter registreringen, og den politiske og politimæssige forfølgelse af især borgere fra 'muslimske miljøer' - nu under de nye terror-love, som giver politiet og efterretningstjenesten vide liberale rammer.

mokratiske forsvarere af PET's virksomhed mod de revolutionære, kommunistiske organisationer og den folkelige palæstinensiske befrielsesfront PFLP, som aldrig har angrebet mål, som ikke var forbundet med den zionistiske kolonistat Israel - som i dag sammen med US-Army er Mellemøstens største og farligste terrororganisation.

At politiet havde mulighed for at stoppe de "maoistiske bankrøvere" langt tidligere, fremgår også af bogen "En højere sags tjeneste" (2), som udkom i januar i år. Politiet kendte til deres kriminelle aktiviteter, og var ifølge politiets egne optegnelser allerede i november 1976 i hælene på gruppen. Men man forholdt sig passivt. Hvorfor? Hvad ventede man på? Ventede man på at finde forbindelser/kontakter til revolutionære kommunister og i solidaritetsorganisationer?

Forbindelser, som ikke fandtes. Ingen af de borgerlige anmeldere tør komme med et troværdigt svar, men det står klart, at myndighederne (politiet og PET) har

Derfor er utilfredsheden med PET og den 'sandheds'-kommission, som skulle undersøge PET's politiske registrering, udbredt langt ud over den revolutionære venstrefløjs rækker.

Og derfor har PET og Øvig arbejdet på højtryk for at præsentere historien om, hvad der i de borgerligt-reformistiske medier kaldes de 'røde', 'kommunistiske' og 'venstreorienterede bankrøvere og politimordere i Blekingegade-banden'.

Knudsens bog om Blekingegade-gruppen, som udpeges som 'maoistiske bankrøvere' i Arbejderen (den 29.marts), er blevet til i tæt samarbejde med PET. Og den skal nu bruges til at forsvare PET's fortsatte spionaktiviteter mod lovlige politiske organisationer. Derfor er der brugt millioner på at reklamere for bogen på gader og veje og i medierne.

At Øvigs forfalskning af Blekingegade-gruppens politiske og klassemæssige baggrund er led i et større politisk fremskud, ses også af, at der til næste år kommer både en spillefilm fra Zentropa og en bog, skrevet af den "islam-kritiske" ideolog Lars Hedegaard, som tidligere har skrevet historie ud fra Trotskijs revanchistiske konspirations-teorier.

Peter Ø. Knudsens bog bliver slået stort op i den borgerligt-reformistiske presse - med den skjulte bagtanke, at vi så

strikket en (bort)forklaring sammen. I medier videregives PET/politiets "sandheder", men som Politiken skriver: "Politiets Efterretningstjeneste gjorde flere gange politiet opmærksom på, at Blekingegadebanden stod bag en række grove røverier". Hvorfor blev "banden" ikke stoppet tidligere?

De "maoistiske bankrøvere" blev først stoppet i november 1988, da en ildkamp efter postrøveriet i Købmagergade gjorde dem til politimordere. Nu var der kommet "lig på bordet", som man siger.

Noter:

(1) "Imperialismen og revolutionen" og "Betragtninger over Kina I + II" begge af Enver Hoxha, Forlaget Arbejderen, København 1979 og 1980

(2) "En højere sags tjeneste - PET under den kolde krig" Hans Davidsen-Nielsen, Politikens Forlag 2007

Andre kilder: Politiken - MetroX.- DR - INTER-PRES

måske "glemmer" og "tilgiver" PET's kriminelle og dybt udemokratiske aktiviteter: Krænkelsen af måske flere hundrede tusinde menneskers "grundlovs-sikrede" rettigheder, da PET registrerede disse mennesker i politiske registre.

Registreringen var samtidig et brud med den borgerlige stats egen lovgivning fra 1968, hvor det blev forbudt for PET at registrere folk, som var medlemmer af lovlige politiske organisationer.

Kommission i krise

Hverken Fogh-regeringen eller den socialdemokratiske "opposition" har reelt gjort noget for at afdække PET's åbenlyse kriminelle aktiviteter.

Den PET-kommission, som Folketinget nedsatte for snart ni år siden, har vist sig at være en sovepude, som holder PET's arkiver lukkede undtagen for folk som Peter Ø. Knudsen.

PET nægter stadig at give folk adgang til deres personlige akter og vil end ikke give folk et svar på, om de overhovedet er registrerede.

Derfor er PET og undersøgelseskommissionen i krise. At dømme ud fra omfanget af den politiske markedsføringskampagne af Øvig/PET's bog om 'Blekingegade-banden' er gruppen sand-

Journalisten Hans Davidsen-Nielsens bog om PET under den kolde krig 'En højere sags tjeneste' (2007) er ikke helt ukritisk over for væsenet, men overvejende positiv og forstående

PET overvåger DKU

synligvis de eneste virkeligt kriminelle i PET's politiske registre, hvis vi ser bort fra muligheden af, at PET overhovedet har holdt øje med de kriminelle elementer i de fascistiske dækorganisationer og terror-netværk.

Det borgerlige, antikommunistiske fremstød retter ikke hovedstødet så meget mod de isolerede "maoistiske bankrøvere og politimordere", men snarere mod hvad de kalder "kommunistiske ditto", for Blekingegade-folkene kom jo fra en "Kommunistisk arbejdskreds", som den småborgerlige venstre-revisionist Gotfred Appel kaldte sin gruppe.

Det bliver dermed en forlængelse af de sorte professorers ideologiske felttog mod arbejderklassen, kommunismen og den sovjetiske revolution, hvor ikke bare den statsstøttede professor Bent Jensen fører an i et korstog, som ligefrem får religiøse toner i Dagbladet Information, da avisen i en leder konkluderer, at "Kommunismen er den levendegjorte ondskab", og kommunisterne er "Lenins og Stalins sataniske efterfølgere" (Leder den 28. december 2002).

Blekingegade-sagen skal kanoniseres som et eksempel på "socialistisk vold og terror".

Det er vigtigt at understrege, at den kommunistiske bevægelse afviser og fordømmer den individuelle terror, som den kom til udtryk hos Blekingegade-gruppen, RAF, Røde Brigader og tusinder af andre småborgerlige "aktivistgrupper" "aktioner". En del af dem ligefrem opbygget og infiltreret af politiet. Selv om Blekingegade-folkenes og RAF's retorik smagte lidt af "Rød Revolution", var deres handlinger dybt skadelige for arbejderklassens og kommunismens sag, og disse "Røde Arme"-folk kastede endnu mere benzin på de borgerlige mediers antikommunistiske propagandabål, hvor kommunismen og den proletariske revolution er udpeget og dømt på forhånd som kættersk, "udemokratisk, terroristisk og undertrykkende, und so weiter".

Men hverken Øvigs Blekingegadebog eller den kommende spillefilm vil løse PET's krise: PET bør åbne arkiverne og lade kommissionen og de tusinder af politisk registrerede få adgang til deres akter. Det er den eneste vej for PET.

Topchefen i PET kom med en bemærkelsesværdig udtalelse i forbindelse med mediestormen mod DKU i sidste måned – den med at DKUerne er parat til at skyde løs ...

Manden hedder Jakob Scharf og ifølge journalisten Thomas Ambrosius på metroXpress, som lod DKU-sagen rulle, udtalte PET-chefen dels, at man havde fokus på DKU og andre grupperinger, dels – og det er måske det, der var meningen med hele pressestormen – at skabe en opinion for, at der sættes ind over for en udvikling, der kan føre til egentlig terrorisme.

Jakob Scharf erklærede, at der er sket en radikalisering blandt "ekstremistiske grupper" (PET-betegnelse normalt for revolutionære organisationer):

- Der er tale om en udvikling, som er konstateret før rydningen af Ungdomshuset, men rydningen bliver i ekstremistiske miljøer brugt som påskud for en yderligere radikalisering. PET følger udviklingen tæt og har fokus på relevante grupperinger.

PET-chefen tilføjede:

- Vi bør alle være opmærksomme på og forholde os til denne udvikling. Erfaringerne fra 1970'erne og 1980'erne viser, hvor vigtigt det er, at der i tide siges fra og sættes ind over for en udvikling, der kan føre til egentlig terrorisme.

Politiet og PET er på mærkerne for at få stemplet den militante ungdomsbevægelse, der har udviklet sig bl.a. i kampen om Jagtvej 69, som 'terrorister', hvad der ville 'legitimere' alle krænkelser og tilsidesættelser af retssikkerhed og ulovlige metoder, der måtte tages i brug.

Derfor skal der fremmanes en forestilling om, at unge aktivister er på vej til at danne nye Baader-Meinhoff-grupper, 'Røde Brigader' eller en ny Blekingegade-gruppe. Der er absolut intet i det.

De nævnte grupper er taber-grupper, som har kunnet udnyttede af de hemmelige tjenester, højrekræfterne og statsmagten imod den revolutionære bevægelse.

Ingen af de revolutionære unge i dag kunne drømme om at gå den vej.

De hemmelige tjenester fortsætter ad nøjagtig samme spor som i 30erne, under den kolde krig og op gennem 80erne: De udspionerer, infiltrerer og bedriver en hemmelig og lyssky politik på venstrefløj og i revolutionære organisationer. Det er grundigt dokumenteret, at PET er aktive under alle større masseaktioner, strejkekampe og i folkelige bevægelser, herunder antikrigsbevægelserne. Og at PET infiltrerer lovlige politiske organisationer.

Da det i 1998 kom frem, at PET havde sendt agenter ind i bl.a. DKU og SAP, udsendte tjenesten en rapport, hvor det hed:

: "Det er således ikke blevet anset som værende i strid med regeringserklæringen, at PET har efterforsket mod f.eks. SAP, KAP og DKP/ML" (PET-redegørelsen side 39). Regeringserklæringen gik ud på, at folk ikke må registreres alene ud fra lovlige politisk virksomhed. Det samme burde selvfølgelig gælde for lovlige politiske organisationer (disse tre opstillede alle til folketingsvalg i 80erne). Men begge dele blev krænket – og krænkes uden tvivl fortsat.

Dengang blev der fra Folketingets retsudvalgs side stillet spørgsmål om, hvorvidt efterretningstjenesten havde rumaflyttet DKP/MLs lokaler, foretaget telefonaflytning, begået indbrud der, registreret abonnenter på dagbladet Arbejderen, infiltreret organisationen, sendt agenter på sommerlejrene og ca 25 andre interessante og mulige PET-aktiviteter.

Der er aldrig kommet noget svar til offentligheden – og den kommission, der for 9 år siden blev nedsat for at se på PETs ulovligheder, har siden været tavs som graven. Måske den er død.

Vi fordømmer det imperialistisk-zionistiske "demokratiske" statskup

Af Irans Arbejdets Parti (Toufan)

Mahmoud Abbas, leder af den palæstinensiske selvstyre-myndighed, opløste den legale regering ledt af Ismail Haniyeh den 15. juni 2007. Abbas udpegede Salam Fayyad til at danne en ny regering, rensat for medlemmer af Hamas.

USA's præsident George Bush lykønskede omgående Abbas og erklærede, at USA ville genoptage forbindelserne med den nye palæstinensiske regering, og at embargoen mod Palæstina ville stoppe. George Bush sendte en besked til Israels premierminister Ehud Olmert og bad ham genoptage forbindelserne med Abbas og samarbejde med den nyligt dannede "demokratiske" regering, ledt af Fayyad.

Det imperialistiske EU erklærede straks, at de også ville genetablere forbindelserne med den nye Abbas-regering, og at de også ville ophæve sanktionerne mod Palæstina.

Alle vestlige imperialistiske nyhedsmedier lykønskede skammeligt Abbas illegale og anti-demokratiske statskup imod den nationale samlingsregering ledt af premierminister Haniyeh, og opmuntrede Fatah-fraktionen til at undertrykke og fuldstændig afvæbne Hamas-bevægelsen.

Det er klart at opløsningen af den palæstinensiske nationale samlingsregering og dannelsen af en undtagelsesregering, ledt af Salam Fayyad, er et biprodukt af beskidte og skændige imperialistiske sammensværgelser gennemført af USA og Israel, direkte for at fjerne Hamas og afvæbne dem.

Den blodige kamp mellem Hamas og Fatah i den seneste tid og den alsidige understøttelse af Abbas, der for adskillige år siden er blevet et redskab i hænderne på Israel, og som har forrådt den palæstinensiske sag, er resultatet af en kriminelle politik, der er gennemført af de amerikanske imperialister, de israelske zionister og det imperialistiske EU.

Til trods for alle forskelligheder i synet på det palæstinensiske spørgsmål er imperialistmagterne forende om tilintetgørelsen af den palæstinensiske nation. Alle imperialistmagter taler om fred mellem Palæstina og Israel, men deres mund er fuldstændig lukket om de fortsatte israelske militære angreb på Palæstina og nedslagtningen af mænd, kvinder og børn i Palæstina. De retfærdiggør alle, i diplomatisk sprog, besættelsen og drabene. De taler alle om "frie og demokratiske" valg. Men de har ikke den ringeste respekt for den palæstinensiske nations beslutninger, afstemninger og forhåbninger.

Disse imperialistiske gribbe krævede palæstinensisk valg under observation af de "kompetente" internationale repræsentanter, men da resultatet af valget ikke var, som det passede dem, boykottede de skammeligt Palæstinens valgte regering, økonomisk og politisk.

Ved at gennemføre terror mod Hamas' ledere, ved økonomisk blokade og sønderbombning af vitale infrastrukturer og ved at afskære palæstinenserne fra føde, vand og medicin, forsøgte de israelske zionister at afstraffe en nation, der har kæmpet imod besættelse i mere end 6 årtier, og som har valgt en Hamas-ledet regering. Zionisterne prøver at skabe total håbløshed blandt palæstinenserne, der har kæmpet for at opnå deres uafhængighed.

Israels regering har vist i ord og i gerning, at dets eksistens er baseret på besættelse og invasion, at det er en krigsophidser og den største atommagt i regionen, at det ikke har nogen respekt for FN-resolutionerne om konflikten, og at den går efter at skabe et Storisrael i regionen. Derfor har Israel ikke blot et problem med Hamas, men med enhver bevægelse, der har befrielsen af Palæstina på sin dagsorden.

Israel vil gennemføre terror for fysisk at tilintetgøre lederne af en sådan bevægelse.

Den religiøse Hamas-organisation blev valgt med et folkeligt mandat, og hvis en kommunistisk strømning i stedet var kommet til magten, ville Israel, USA og EU gennemføre lignende kriminelle og fascistiske handlinger imod den. Imperialistmagterne støtter kun de organisationer og enkeltpersoner, som fuldstændig underlægger sig imperialisternes kriminelle politik.

Hamas-organisationen opnåede sin popularitet i de palæstinensiske masser som følge af sine daglige og respekterede sociale aktiviteter og på grund af dets uforsonlige holdning imod den zionistiske afpresning. Hamas slog på demokratisk vis imperialisternes alternativ – Abbas-fraktionen - en fraktion som er krysteragtig, korrupt og kapitulerende. Den nationale samlingsregering ledt af Hamas er den regering, som det palæstinensiske folk har valgt, og at opløse denne regering er at udvise en total mangel på respekt for den palæstinensiske nation og at kollaborere med imperialismen og zionismen.

Den palæstinensiske nation vil ikke overgive sig eller underlægge sig de imperialistiske og zionistiske diktater.

Vort parti Irans Arbejdets Parti (Toufan) anser Mahmoud Abbas antidemokratiske aktion som en imperialistisk-zionistisk sammensværgelse imod det palæstinensiske folk.

Vi fordømmer kraftigt denne geme krænkelige handling. Den nye regering dannet af Abbas er illegitim, antidemokratisk, illegal og kan ikke respekteres af palæstinenserne eller de frihedselkende folk i verden.

**Død over de zionistiske aggressorer!
Længe leve den palæstinensiske kamp imod imperialisme og reaktion!**

19. juni 2007

Sluterklæring fra konferencen om folkenes modstand mod imperialismens angreb i Mellemøsten

De mest progressive partier i Mellemøsten var samlet for første gang i Tyrkiet d. 9.-10. juni 2007 på invitation fra Arbejderpartiet i Tyrkiet (EMEP) og Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT), der organiserede konferencen "Folkenes modstand mod imperialismens angreb i Mellemøsten".

Repræsentanter fra forskellige organisationer, partier og en række akademikere deltog i symposiummet.

Deltagere fra Tyrkiet, Syrien, Palæstina, Irak, Tunesien, Frankrig og Kolombia har udarbejdet følgende erklæring som resultatet af deres studier af regionen.

Mellemøsten og Nordafrika er under militært, politisk og kulturelt angreb fra imperialisterne og zionisterne. Disse angreb er blevet intensiveret ikke mindst ovenpå begivenhederne 11. september 2001. Formålet med disse angreb er sætte sig i besiddelse af de underjordiske ressourcer og olie reservoirerne og opnå strategiske fordele. Imperialisterne ønsker at realisere deres mål med zionisternes midler. Imperialisterne og deres allierede bruger alle redskaber til at nå deres mål. De fremturer med militær aggression, forsøger direkte besættelse, udøver politisk og diplomatisk undertrykkelse og dømmer folkene til hungersnød og fattigdom med økonomiske embargoer. De frarøver folkene selv deres menneskerettigheder og suveræne rettigheder.

De tøver endda ikke med at sætte sunnier op mod shiitter, og kurdere mod arabere, ved at splitte folkene under udnyttelse af sekteriske konflikter, nationalisme og religiøse følelser. Deres hensigt er rekonstruere og omforme området i overensstemmelse med deres strategiske mål. På den anden side ønsker de at bagtale kampene og modstanden mod imperialismen som "terrorisme".

De ønsker at nå deres mål enten gen-

nem undertrykkelse af islam og muslimerne med nye ideologiske konstruktioner eller ved direkte betegne dem som "fjender".

I øjeblikket er hele området under amerikansk militær overvågning. Man har allerede taget kontrol over de koloniale lande. I resten har man taget dele af landene ud af disses egne hænder og anlagt militære baser. Man baner vejene for sig selv i regionen. For at opnå denne tilstedeværelse destabiliserer man alle økonomiske og politiske kriterier og balancer. Man holder sig ikke tilbage for at true alle regeringer og folkeslag for at realisere

disse mål i regionen og for at styrke sin autoritet og sit overherredømme over hele verden.

Desuden styrker de antidemokratiske regimer og despotiske regeringer i regionen folkenes vanskeligheder i denne sammenhæng. Området styres enten af kongedømmer eller af såkaldt republikanske kongedømmer. Folk, der lever i de besatte lande, har lidt forfærdeligt. Fattigdom, arbejdsløshed, epidemiske sygdomme og analfabetisme har nået enorme proportioner, som følge af neoliberal politik. Parallelt med alt det er de store landes profitter, imperialisterne rigdomme og deres overherredømme vokset mere og mere.

Vore folk oplever ikke kun den økonomiske, politiske og militære undertrykkelse, men også en stor kulturel undertrykkelse. Vor kultur, tanker og nationale følelser skal ødelægges. De imperialistiske kræfter plyndrer museer og biblioteker, ødelægger skoler, forskningscentre og universiteter, man enten myrder eller fængsler videnskabsfolk og intellektuelle. Alle religiøse og civile organisationer har været forsøgt ophævet; de har været udsat for hærværk. Det folkelige uddannelsessystem har været fuldkomment dereguleret. Ydermere er alle medieinstitutioner i de mellemøst-

lige lande under kontrol af grusomme monarker.

På trods af alle disse negative betingelser har folkene i Mellemøsten aldrig afholdt sig fra at handle. De vil rejse sig til modstand. De vil indtage deres positioner for at forsvare deres politiske, sociale og økonomiske rettigheder. Den væbnede kamp i Irak har tilintetgjort de amerikanske planer. Modstanden har ligeledes triumferet over zionismen i Libanon. Modstanden er blevet styrket og oprøret mod besættelserne er viokset i Palæstina. Samtidig er modstandsbevægelserne blevet mere disciplinerede og har forårsaget voldsomme tab for besættelserne i Afghanistan og Somalia. I alle landene i området er bevægelserne mod imperialisterne despotisme blevet udviklet mere og mere. Disse modstandsbevægelser er kaldet til at få politiske støtte fra folkene. Ydermere er minoriteterne i området under dobbelt undertrykkelse fra både imperialisterne og de grusomme regeringer. Folkenes opgave og ansvar er at fjerne problemerne – inden for en demokratisk og social ramme. Med mindre hjemlandet har frihed, kan det aldrig blive demokratisk. Uafhængighed og frihed vil være meningsløs, så længe folk ikke er i besiddelse af deres egne lokale ressourcer og rigdomme i deres fulde omfang.

Ved at tilsidesætte den nationalisme, sekterisme og religionsstyring, som imperialisterne har opflasket, udviklet og givet næring til, skal vi samle vores folk mod imperialisterne og zionisterne.

Kampen mod trekanten Reaktion-Zionisme-Imperialisme skal føres over en bred front. Der er *også* nogle islamske kræfter, der kæmper mod reaktion, zionisme og imperialismen. På dette punkt skal vi styre mod det samme mål uden at opgive vores egne programmer og ved at holde os forskellene mellem dem og os i sinde. Den grundlæggende pligt for alle revolutionære i denne kamp er at forene alle arbejdere og arbejdende på en godt underbygget politik og ideologi.

Det er den eneste vej til opnå succes.

Deltagerne på dette symposium i Istanbul støtter modstandsbevægelserne i Irak, Palæstina, Afghanistan, Libanon og Somalia og fremhæver, at folk, der gør modstand mod besættelse ikke har nogen forbindelse til "terrorisme". Den virkelige terror er besættelsen og ødelæggelsen af kulturer. Indenfor denne ramme er deltagerne enige om, at det allervigtigste spørgsmål i området er det palæstinensiske problem. Sikkerhed og stabilitet er umulig uden at løse det problem. Det palæstinensiske folk skal afgøre dets egen fremtid. Opgaven for det palæstinensiske folk er at etablere en palæstinensisk stat i det historiske land Palæstina.

I den forbindelse betoner deltagerne følgende punkter:

- Palæstinenserne kamp mod zionisterne er en del af kampen mod imperialismen i regionen og i verden. Vi støtter alle former for den palæstinensiske kamp, inklusive den væbnede kamp mod zionisterne, der er røveriske og chauvinistiske. Vi vil ikke diskriminere/vælge imellem disse bevægelser. Vi opfordrer disse grupper, nationalister, venstredrejede, islamiske bevægelser, der kæmper for det palæstinensiske folk til at sikre deres nationale enhed og løse deres indenlandske problemer omgående inden for en demokratisk struktur.

- Deltagerne på mødet protesterer mod den økonomiske og politiske indhegning, der praktiseres mod det palæstinensiske folk, og kræver tilintetgørelse af indhegningen så hurtigt som muligt.

- Vi anerkender modstanden i Irak. At besætterne forlader Irak øjeblikkeligt er den første betingelse for at løse det irakiske folks problemer. På ny opfordrer deltagerne på mødet alle kræfter i Irak

til at tilsidesætte sekteriske, nationalistiske og religiøse problemer og enes. Vi protesterer mod drabene på civile. Aktioner rettet mod civile retfærdiggør og legitimerer at modstanden reagerer imod dem.. Hvis denne enhed praktiseres, vil sejren komme meget snart. Denne sejr vil være et voldsomt slag mod USA-imperialismens planer for regionen.

1. *Israelske besættelsestropper kidnapper en ung kvinde i Hebron*

2. *Den irakiske mand Baha Moussa, som britiske soldater torturerede til døde, er et symbol på Blairs grusomheder dér*

3. *Nøgne og udsultede irakiske børn i et børnehjem i Bagdad – endnu en chokerende afsløring af 'Det nye Irak'*

4. *En irakisk dreng løfter en nedsmeltet amerikansk M-16 angrebsriffel i vejret efter at en amerikansk militærkonvoj blev ramt af en vejsidebombe i det vestlige Bagdad den 21. juni*

- Vi støtter kampene i de andre modstandsområder i regionen, i Afghanistan, Somalia og Libanon, og understreger, at folkene i regionen har ret til at gøre modstand. Vi hilser hjerteligt det libanesiske folk, der kæmpede mod det zionistiske Israel, og vandt sejr sidste sommer.

- Konferencen protesterer mod USAs trusler mod Syrien og Iran. Disse trusler må fordømmes hårdt, uanset hvad undskyldningerne er. At udskifte regimerne i Iran og Syrien er helt grundlæggende det iranske og syriske folks eget problem. Ingen ydre kræfter skal blande sig i denne sag.

- Vi fordømmer angreb og besættelse, som har til mål at overtage Sudans naturressourcer og opfordrer folk i området til at mødes og etablere stærke indbyrdes forbindelser. Vi må reagere samlet mod den fælles fjende. Vi støtter alle former for folkelig kamp i regionen for at opnå kulturelle, sociale og politiske rettigheder.

- Vi fordømmer regeringernes tyranniske holdninger mod civil og politisk opposition i regionen. De politiske retssager i Marokko bør stoppes omgående. Vi fordrer at lignende retssager i Tunesien, Ægypten, Syrien, Iran, Tyrkiet og Golfstaterne stoppes med det samme. Vi opfordrer alle, der er tvunget til at forlade deres lande som følge af deres politiske overbevisning, til straks at vende tilbage til deres lande, og til at de, der er fængslet, løslades.

- Deltagerne på mødet støtter selvbestemmelsesretten for alle folk i regionen..

- Endelig udtrykker vi ønsket om, at sådanne konferencer afholdes hvert år med endnu flere deltagere og et endnu mere dybdegående indhold.

Deltagerne på konferencen:

Arbejderpartiet (EMEP) – Tyrkiet
 Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT)
 Syriens Kommunistiske Arbejderparti
 Syriens Kommunistiske Parti – Politbureau
 Den Syriske Kommunistiske Organisation
 Demokratisk vej – Marokko
 Folkefronten til Palæstinas Befrielse (PFLP)
 Colombias Kommunistiske Parti (marxistisk-leninistisk)
 Sahar Mehdi, Komiteen for et Frit Irak
 Sallameh Keileh, syrisk marxist
 Professor Georges Labica, Komiteen for Ægte fred i Mellemøsten – Frankrig
 Jellual Azzouna, formand for De frie skribenters forbund - Tunesien

Krav om afstemning

En ny meningsmåling som instituttet Synovate Vilstrup har foretaget for Enhedslisten viser, at 70 pct. ønsker en folkeafstemning om den næste EU-traktat, mens kun 19 pct. ikke finder behov for det.

- Indtil videre er det på Christiansborg kun partierne SF, Dansk Folkeparti og Enhedslisten, der er på linie med befolkningen på dette spørgsmål. Som så ofte før står det klart, at politikerne i Folketinget ikke er repræsentativ for befolkningen på de store og afgørende EU-spørgsmål, konstaterer Ditte Staun, som er talzperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Spørgsmålet er nu: Vil Folketinget og den danske regering ignorere folkekravet om en folkeafstemning om den næste EU-traktat? Mens vi venter på svaret, fortsætter vi i Folkebevægelsen mod EU med underskriftsindsamling.

Folkebevægelsen mod EU
www.euafstemning.dk

Ungdomshuset på Roskilde Festivalen er indtaget!

Mens politikerne shopper i Cannes, fortsætter kampen for et nyt ungdomshus. Vi, aktivister fra ungdomshusbevægelsen, vil under festivalens 4 dage fyre op under et socialt folkekøkken, politisk tøjtrykkeri, inddragende workshops og opsigtsvækkende events. I husets underetage åbner vi en infocafe, hvor vi vil skabe debat og dialog om vores budskaber og ideer.

- Det er godt at en af Danmarks største kulturinstitutioner anerkender vores bevægelse. Vi håber at manifesteringen af vores kamp for fristeder kan generere en masse god energi og perspektiver på vores kamp. En kamp som vi i lang tid har forsøgt at synliggøre på mange forskellige måder, udtaler Eva, aktivist i Ungdomshuset på Roskilde.

Ungdomshuset har altid spillet en vigtig rolle for Roskilde Festival. I 25 år har Ungdomshuset på Jagtvej 69 fostret eller lagt hus til navne som: Magtens Korridorer, Blue Foundation, Sort Stue og Gorilla Angreb, Düreforsøg, City X

og mange andre – alle kunstnere der har spillet eller i år spiller på festivalens scener.

- Jeg synes det er vigtigt at Roskilde understøtter det vækstlag som Ungdomshuset antiautoritere miljø har dannet ramme om. En prioritering som Københavns Kommune åbenbart ikke forstår vigtigheden af. Ungdomshuset på Jagtvej var ikke kun en musisk inspirationskilde – der knytter sig også politiske ideer og holdninger til. Det vil vi også gerne præge årets festival med, siger Anton, aktivist i Ungdomshuset på Roskilde.

På kryds og tværs af alder, erfaringer og køn er vi på Roskilde, bundet sammen af kravet om at samfundet møder dets ungdom og skæve eksistenser med overskud og dialog – ikke med magtarrogance, kampklædt politi og intolerance.

Kampen for mangfoldighed og selvbestemmelse fortsætter!

Femern-projektet er risky business!

Vi risikerer at efterlade regningen til vores efterkommere i børneværelset, som Bambi Bent plejer at sige!

Danmarks og Tysklands ja til en fast forbindelse er en sejr for hovedløs trafikplanlægning, for personlig prestige/forfængelighed eller honnorte trafikministerambitioner.

Indtil for nylig kunne man håbe, at tyskerne ville lade fornuften råde, og (med henvisning til det elendige trafikunderlag) sige nej til regeringen og Dansk Industris letsindige erhvervsventyr.

Projektet trues imidlertid fra dag ét. Inden det første spadestik kan tages, vil

trafikgrundlagt gradvist være blevet mindre. For som reaktion på de tyske lastbilafgifter og fremkommelighedsproblemerne på baner og veje i Nordvesteuropa, har man for længst fostret planer (som i dag er vidt fremskredne) om at indsætte hurtigfærger mellem Nordfrankrig og Sydnorge. Rejsetiden vil blive kortere, end hvis turen tilbagelægges med lastbil! Og breder initiativet sig, kan det medvirke til at punktere trafikministerens forsikringer om, at en bro over Fehmarn Bælt vil være betalt i løbet af 30-40 år. Eller var 50?

Nu er principaftalen mellem Danmark og Tyskland altså underskrevet. Næste skridt består i at få den vedtaget i begge landes parlamenter. Dermed er der stadig en mulighed, for at aftalen kan blive skudt i stykker Selvom "Berlinaftalen" ikke lover godt for fremtiden, er broen ikke bygget endnu ...

Per H. Christiansen
Græse Bakkeby
(Forkortet af red.)

*Medicin
med og uden recept
gives mod et sygdomsforløb
men har ofte denne egenskab - at fremme
nye symptomer og sygdomme -
som så igen kræver nye medecintyper, -
og da vi ved
hvem der fremstiller og anbefaler dem
- de store pengestærke medicinalmonopoler -
er der al grund til at undgå
såvel nutidige som fremtidige
helvedspræparater*

NB

Hurra for ytringsfriheden - længe leve løgneren

De virkelige informationer drukner i nyhedsforureningen. Som sagt i The Daily show, så må fup-nyheder fra Foxnews jo være de virkelige nyheder. Nu hvor Ny Alliance har sat ekstra skub i valgtrommerne får vi serveret den ene "gode" nyhed efter den anden. Nyhederne har ligget klar i fryseren og skal bare lige en tur i mikro-ovnen, så er de klar til at blive serveret.

De danske tropper trækkes hjem fra Irak, hedder det. Ja de er nu trængt så hårdt af den irakiske modstand, at de flygter ud af landet. Et nødskrig fra en af de irakiske kollaboratører, der har arbejdet som tolk, resulterede i en nedtvungen indrømmelse fra regeringen af, at de var i livsfare. Så nu udråbes det som en sejr for medmenneskeligheden, at nogen få kollaboratører får lov til at søge asyl i Danmark. Hvad med de tusindvis af krigsofre, døde og lem-læstede? hvad med de ødelagte infra-strukturer, de bombede byer, de ødelagte fabrikker og hospitaler? Hvem taler om krigsskadeserstatninger? Hvem taler om at stille de ansvarlige løgnere for en krigsret?

En kvalitetsreform trækkes i manegen. Nu, hvor kommunalreformens ødelæggende virkninger viser sig for borgerne i det daglige, skal der ikke så meget til for at få små forbedringer til at syne af noget. De seneste 800 millioner til FTF dækker kun nødtøftigt over en marginal del af mange års forsømmelser på uddannelsesområdet. Så kastes der lidt penge efter borgerservice-løsninger, med praktiske muligheder for henvendelser til det offentlige via internettet og venlige kontorer. Men der bliver hverken flere hænder eller flere pladser på plejehjemmene, bedre vedligeholdelse af veje og kloakker, eller bedre sygehuse, skoler og institutioner, fordi man kan finde ventetider og ansøgningskemaerne på nettet. Kvalitet i virkelighedens verden betyder mere tid til at sig af hinanden, mindre stress og mere kærlighed.

Tilfældigvis afdækker DR de svinske forhold i svinebranchen på et tidspunkt, hvor DR-byens økonomiske skandale vokser i størrelse og omfang, så regeringens handlekraft kan rette sig mod en lille del af et stort problem. Imens gør TV2 sig klar til at overtage

radio- og tv-dækningen her til lands, og efterhånden som DR's kvalitetsniveau sænkes - skønt man ikke troede det muligt! - gøres opgaven lettere.

På menu'en kom også et spændende opløb i konkurrencen om kystbanen, hvem vinder? Pyh, ha' heldigvis VI vinder. De DANSKE statsbaner kom i mål som nummer eeeet. Regeringen distancerer sig hermed diskret til den omsiggribende privatisering af al stats-ejendom.

En sviptur til Grønland skal demonstrere Anders Fogh Rasmussens dybfølte interesse for miljøet. Imens tiltager bilosen og den multinationale stor-kapitals projekt for mere bilos over Danmark, Femernbroen aftales og al snak om udvikling af nye, mindre forurenende transportformer forstummer,

mens der gisnes på provenuet af AP Møllers olieudvindingsprojekter.

Alt ialt burde det jo være en simpel sag for befolkningen at gennemskue og få fjernet denne uduelige regering, men hvor findes alternativet? Hvem i alverden skal overtage? Et nyt parti, der støttes af de rige kan nemt få medvind i medierne, men så snart virkeligheden viser sit sande ansigt tørrer alle nyhedskanaler ud. Skulle det blive sagt at en samfundsforandring er nødvendig, at vi må overtage styringen fra kapitalisterne og afskaffe kapitalismen, så klippes det ud, fjernes.

Det findes der ikke ytringsfrihed for.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man, tir, tor 15 - 18
ons 16 - 19

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Kommunistisk Politik

I sommerperioden kommer Kommunistisk Politik med tre ugers mellemrum.

*Nr. 15 udkommer 27. juli,
nr. 16 den 17. august.*

Red.

Slut med flinkeskolen

Landets statsminister, direktøren for Dansk Arbejdsgiverforening og LO's formand proklamerede for blot fire uger siden, at de offentligt ansatte havde fået julegaver før tiden: 6 milliarder kroner som følge af 3-partsaftalen. De 900.000 kunne bare ikke se fidusen. FTF meldte sig ud af aftalen, og landets tusinder social og sundhedsansatte iværksatte konflikt, stort set før blækket var tørt. Der var ingen fidus!

Foghs og Thor Pedersens 3-partsforhandlinger har fået et gevaldigt hjørnespark lige i røven. Med dette moment står Fogh, regeringen, dets støtteparti samt Socialdemokraterne allerede i defensiven, inden deres Velfærdsforlig er strikket sammen. De kan godt pakke deres "velfærd" sammen.

Sosu-arbejderne er godt trætte af deres løn og arbejdsforhold. Der er ikke salt til ægget. Minuttyranniet gør det umuligt at udføre deres arbejde. Nedslidning og alt for ringe pleje er konsekvenserne. Det er disse forhold, der er baggrunden for skandalesager som på plejehjemmet Fælledgården på Østerbro i København. Tiden er også så knap, at de ansatte ikke kan de give den pleje, som de lærer på videreuddannelser. Ansvar ligger hos politikerne, og sosu'erne har fået nok:

- *Vi kommer fra flinkeskolen og er nogle omsorgsfulde og søde piger, som vil de ældre det bedste. De har jo brug for os; men nu kan det være nok,* lyder det enstemmig fra tillidsrepræsentanterne.

Holstebro satte lavinen i gang. Ti dages konflikt udløste den berettigede harme. Strejken og aktioner bredte sig over hele landet. Op til weekenden var der konflikt i 53 ud af 98 kommuner. FOA's formand Dennis Kristensen kunne ikke se fidusen:

Sosu'ernes konflikt er ikke kun et frisk pust. Det er en forløsende blæst de har rejst. Det kan - også for regeringen - gå hen og udvikle sig til en gevaldig storm

Sosu'erne har "givet den gas"!

Faglig kommentar

- Der er ikke noget at komme efter. Der er først overenskomstforhandlinger til foråret. Det er tid til at indgive jeres overenskomstkra. Spar på krudtet.

Det er Dennis Kristensen, der kan spare sig. Konflikten har allerede givet resultat: Ishøj kommune har givet 2.000 kr. mere om måneden med tilbagevirkende kraft fra 1.janar 2007!

- *Vi har jo simpelthen ikke råd til andet. Vikarbureauerne koster os meget mere,* udtaler borgmesteren. Sidste år kostede vikarer i den offentlige sektor to milliarder kroner.

Århus har fået mere i løn. Et engangsbeløb pr 1.august på 3.000 kr. Derudover 6.000 kr. yderligere om året samt løfte om en lønforhandling til september. Kravet er ganske vist på 5.000 kr. mere om måneden; men de er på vej!

Den sidste lokalaf tale har nok ikke set dagens lys endnu.

Sosu'erne kan nemlig tillade sig at sætte tommelskruerne på. Der mangler folk i deres fag. Grotesk nok med en arbejdsløshed på omkring 900.000. Det fortæller alt om, hvor attraktivt faget er. Pengene bruges på administration og kontrol. Politikerne vil løse

det absurde problem ved import af øst-europæisk arbejdskraft. Der skal så postes yderligere midler ind i dansk kurser. Endnu mere absurd.

Det er ingen tilfældighed, at det netop blev social og sundhedsansatte, der tog strejkemidlet i brug. De hører til gruppen med de ringeste løn og arbejdsforhold. De er så at sige de offentliges kerneproletarer; men også lærere og pædagoger er begyndt at stille aktuelle krav. Politibetjentene vil have 4.000 kr. mere i den månedlige lønpose. Sygeplejerskerne har i årevis rejst markante lønkrav. En indfrielse af sosu'ernes krav vil under alle omstændigheder få en afsmittende effekt på de højere lag blandt de offentligt ansatte; men de gør klogt i at stille selvstændige krav – og de kan lære meget af sosu'ernes metoder.

Der er nemlig ikke noget at komme efter, hvis man overlader det til forbundstoppene. Overenskomstresultaterne taler desværre deres alt for tydelige sprog. Også det seneste fra i år på det private område: På trods af løfter om lønfest forblev det en ommøblering af gælden.

Sosu'ernes konflikt er ikke kun et frisk pust. Det er en forløsende blæst de har rejst. Det kan - også for regeringen - gå hen og udvikle sig til en gevaldig storm.

Sosu'erne har "givet den gas"!

De fortjener fuld opbakning og solidaritet fra hele arbejderklasse:

Hvad vil vi have?

Mere i løn!

Hvad mangler vi?

Flere hænder!

Kan I så forstå det?